

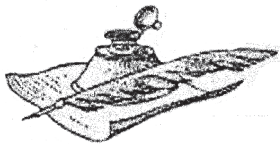

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година 89

Брой 1/2014

Слово на издателите

Любезни читатели, поздравяваме ви сърдечно и искаме заедно да благодарим на Бога за милостта, която богато ни дарява и особено за тази година, която с Божията помощ отмина. Тази година отмина като сън, с всичките нейни събития, радости, изпълнения, скърби и поражения. Във всичките тези неща усещахме Божията ръка и ръководство. Като се огледаме, виждаме толкова много хора, които са обезкуражени от стрес и различни житейски проблеми и са разочаровани. Мнозина са споходени от депресии и психически болести, а някои от тях са стигнали дотам, че не искат нищо друго освен да умрат.

Този свят се е превърнал в болница, пълен с трудности, скърби и печал, с радости, които са кратки и преходни. Не малко хора обвиняват Бог за всичко това, което става. Много хора на тази планета правят живота си така тежък и комплициран, че става непоносим.

Ако изследваме детайлите, които причиняват всичките тези неща, може с дни да се занимаваме с това. За съжаление, човекът има тенденция да се концентрира върху негативните неща, върху тях да дискутира и с това да се занимава. Защо вместо това не ценим всеки ден, който Бог ни подарява? Защо не ценим повече живота, който сме получили от Бог? Защо не оставяме сърцето ни всекидневно да се изпълва с радост? Защо не се радваме повече на красивия зимен пейзаж, на ледените кристали и снежинките през зимата, на аромата на цветята и билките през пролетта и лятото, на многобройните плодове през есента, на слънчевия залез и изгрев, който вдъхновява погледа ни? Защо не прекарваме повече време заедно? Защо си даряваме взаимно така малко внимание? Защо се усмихваме така рядко? Има само едно единствено решение: един живот с Исус е един изпълнен и радостен живот, въпреки гореспоменатите неща.

Ана е един пример за това. На 13 години ѝ

поставят диагноза рак, поради което е трябвало да ѝ правят химиотерапия и облъчвания. Тази болест я засегнала вътрешно много дълбоко. Вместо да обвинява Бог за това, тя Го виждала като извора на нейната сила и нейния живот. Вярата ѝ в Бога през време на лечението се увеличавала все повече. В резултат на нейната опитност през време на това боледуване Ана взела решение да посвети живота си в помощ на други.

Започнала да следва медицинска етика и желаела да работи в болница. Била убедена, че опитността ѝ като пациентка болна от рак е била най-добрата в живота ѝ. Знаела също, че нейната вяра и надежда са ѝ дали сила да преживее. Тя обобщава това със следните интересни мисли: „Вярвам, че тази опитност на моя живот ме промени из основи. Чувствам, че животът ми е станал по-ценен. Радвам се на малките неща на живота, като мириса на едно цвете или цвета на небето при един залез...” (Из книгата „Ако искаш да живееш”, с. 342)

С помощта на Бога ние можем да се научим да гледаме чрез вяра положително на всички опитности в живота. Ако Му позволим, Бог може неприятните и тежки неща, които ни се случват, да ги превърне в положителни и приятни, които да засилят нашата вяра в Него и да ни изпълват с радост и надежда. Господ да ни помогне да направим от Римляни 15:13 наша лична молитва: „Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярването, тъй щото чрез силата на Светия Дух да се преумножава надеждата ви.”

На всички наши читатели пожелаваме Божие ръководство, мир и благословение през новата 2014 година.

Благодарим на всички, които ни подкрепяха със своите дарения и молитви. Бог да ги благослови изобилно!

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

1/2014

2 Слово на издателите

4 Чудото на изкуплението

7 Библейско изследване - но как?

10 Защо е така важно здравето учение

12 Съботата за евреите, неделята за християните?

14 Пристрастен ли си?

18 Епизод от историята на Реформацията

Брак и семейство

21 Зрялост в семейството
Жената венец за мъжа или
канализационна тръба?

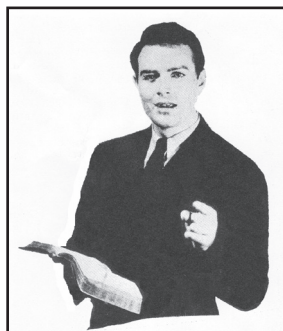
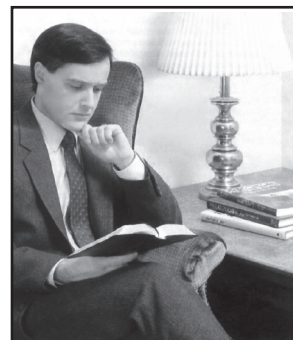
22 *Здраве*
Кашата - средство против рак

26 Дъгата на здравето - да
избираме полезни зеленчуци
и плодове

28 Хората с рози

30 Библейска археология

31 О, вий хора земни!
- стихотворение

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр. София Пощ. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев

В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Чудото на изкуплението

„Като знаете, че не с тленни неща – сребро или злато сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, но със скъпоценната кръв на Христос, като на агнец без недостатък и пречист.“ (1Петрово 1:18,19)

Една от най-хубавите теми, върху които ние хората можем да говорим и да размишляваме, е чудото на изкуплението. Би било добре, ако всекидневно се занимаваме с тези мисли. Това е тайната, която ни беше открита в Колосияни 1:26,27: „Тайната, която е била скрита за векове и поколения, а сега се откри на неговите светии; на които Божията воля беше да яви какво е между езичниците богатството на славата на тази тайна, сиреч, Христос във вас, надеждата на славата.“

Ние сме така благодарни на Бога, че ни е открил тази тайна и тя трябва да не остане само една теория, т.е. записана или говорена, но трябва да стане собствена, лична опитност и действителност в нашия живот. Мисля, че при тази точка на правилното разбиране на Христос има един голям проблем. Защото, ако ние, както се каза, я преживяваме в действителност, светът би бил нещо по-друго от това, което е сега. Той би могъл също да говори така за нас, както е записано в Деяния на апостоли: „Тези, които изопачиха света, дойдоха и тук.“ (Деяния 17:6)

Тук искам да ви разкажа една история, която чух и която много ме трогна: Една християнска двойка от Нова Зеландия видяла по телевизията ужасното състояние на домовете за сираци в Румъния след падането на комунизма. Тази двойка била богато семейство. Имали четири деца, които всички били задомени и заможни, и не живеели вече при родителите си.

Тази християнска двойка били останали сами и когато видели този документален филм, запитали се какво ще стане, ако осиновят две от тези сирачета. След известно обмисляне, те се решили на това. Пригответи се за път и отлетели за Румъния. Там се срещнали с други християни и една от тях била лекарка, която практикувала в този дом за сираци. Тя отишла със съпружеската двойка в дома за сираци и вече си мислила кое от децата ще е подходящо за тази двойка. Влезли в едно голямо помещение, където имало много деца. Там имало едно красиво русо момиченце и лекарката им го препоръчала. Те огледали всички деца и християнката съгледала в един ъгъл едно не така красиво и занемарено момиченце. Облеклото му било много износено, било много мръсно и болно. Никой не го било грижа дали е измъчено и никой не знаел колко нощи е спало така. Никой не знаел колко често вместо мляко получавало вода за пиене. Когато им препоръчали красивото, русо момиче, жената отговорила, че би предпочела да осиновят това бедно момиче. Тя отново помолила за това. Отишла при него, погалила го и го попитала нежно със сълзи на очи: „Искаш ли да бъдеш мое момиче?“ Момичето било много уплашено и сдържано, защото обикновено било третирано много сурово.

След като избрала първото дете, минала по-нататък и потърсила второ, което също да не е с особена външност. След това отишла с братя, който им превеждал,

в християнското семейство, където били отседнали. Най-напред отишли с децата в банята и съблекли старото мръсно облекло, и го изхвърлили. След това окъпали двете деца и ги помазали с масло. След което отворили един голям куфар, където имало много нови и красиви дрехи и облекли децата. Със сълзи от радост новите родители прегърнали децата и се радвали. Децата, които не могли вече да се познаят, само се оглеждали наоколо. Братът, който бил там, казал: „Не можех повече да остана в помещението. Излязох и започнах да плача.“ Казал още: „Обични Спасителю, Ти знаеш, че аз не зная за спасението повече от тези деца. Знаеш, че аз не мога да си представя какво е коствало моето изкупление!“

Когато всичките им документи били готови, придружили ги до летището, откъдето щастливото семейство отлетели за вкъщи.

Няколко години по-късно двойката изпратила няколко снимки в Румъния, за да покаже какво ги е очаквало момиченцата там. Всичко било приготвено за тях. Момиченцата вече поотраснали, играели заедно и се виждала по тях любовта на новите им родители. Какво голямо чудо настъпило в живота на тези две малки момиченца и как са били спасени от тези ужасни обстоятелства. В действителност тези две бедни души получили всичко като подарък. В Матей 7:11 Библията ни казва: „И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате добри дарове на децата си, колко повече Отец ви, Който

е на небето, ще даде добрини на тези, които искат от Него!”

Приятелю, запитвал ли си се как си получил спасението като подарък? Разбираш ли какво означава да бъдеш „спасен”? Тази спомената история може да ти помогне, да получиш малка представа за изкуплението. Какво са направили тези бедни, малки души, за да се измъкнат от това ужасно положение? Забеляза ли, че са били умити, помазани и облечени с нови дрехи? Помисли върху това какво са наследили в техния нов дом. Всичко, каквото родителите имали, преди всичко им била дадена любовта, която никога не са получавали. Моля Бог да ми даде на мен и на теб по-дълбоко размисляне върху изкуплението.

За съжаление, днес ние живеем подобно на тези момиченца – в един ужасен, греховен свят, където любовта е изстинала, тъй като неправдата е взела надмощие. Ние също сме станали страхливи и уплашени, изоставени и вероятно и от родители, от братя и сестри, роднини или приятели. Много от нас хората гладуват и жадуват за симпатия, както телесно, така и духовно. Намираме се в едно печално състояние, безпризорни и мръсни в един затвор на греха, в ръцете на Сатана. Но има и една добра вест за теб и за мен и искаме при това да си спомним за стиховете от 1Петрово 1:18,19, че сме изкупени със скъпоценната кръв на Христос.

В Библията има една чудесна история, към която бих желал да насочим мислите си. Имаше два пътя, които водеха от Йерусалим – единият отиваше към Голгота, другият към Йерихон. На единия от тези

пътища, този, който отива към Йерихон, един нещастен човек бил нападат от разбойници. Мнозина го видели там да лежи ранен и отминали покрай него. Когато един милостив самарянин минал от там, съжалил го. Тази бедна душа е знаела, че този път е един опасен път, но го избрала въпреки големия риск.

На това място искам да те попитам, обични приятелю: Кой път си избрал ти? Знаеш, че пътят към „Йерихон” е много опасен. И въпреки това се намираш на този път. Там Сатана ти е приготвил различни удоволствия, които те примамват. Днес Светият Дух апелира към теб: „Не върви по този път.” Но и ако си паднал по този път, нападат от разбойници, това само ти причинява страдания и се разкайваш, то има Един, Който е твой приятел. Той не само вижда твоите пътища, по които се движиш, но познава и сърцето ти. Той знае, че ти вероятно искаш да се освободиш и днешните „модерни убийци” са те изоставили гол и ранен. Отнели са ти всичко, освен твоята воля и мислите за вечността, които Господ е всадил в сър-

цето ти. Зная, че в това състояние не се чувстваш добре, а любимият Спасител го знае още по-добре от нас. Исус е готов да ти помогне и да те освободи от тези връзки. Той е милосърдният самарянин, Който търси поразените и се грижи с търпение и любов за тях. Обърни внимание на това какво е готов твой Приятел да направи за теб. Вече установихме, че Той пълен със състрадание погледна към нещастния ранен, след това „приблизил се и превързва раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него.” (Лука 10:34)

Спомняш ли си как бяха описани момиченцата от дома за сираци? Разбираш ли сега колко скъпо си откупен? Чувстваш ли сега как Исус превързва раните ти? Съзнаваш ли, че Той те е очистил чрез Своята кръв? Милостивият самарянин занесе ранения до гостилницата. Бъди напълно сигурен, че Господ иска да те заведе на едно сигурно място и това е Неговия дом. Там са твоите братя, твоите сестри. Те те очакват там и ако ня-

кога си бил там и си се радвал със своите братя и сестри и след това си избрал пътя към „Иерихон“, не се страхувай де се върнеш. Избери пътя към Голгота.

Знаеш ли каква разлика съществува между двата пътя? Единият води надолу, другият нагоре. Сигурно пътят, който води надолу, е по-удобен за тичане. Другият път, който води към Голгота, е по-труден. И преди всичко малцина вървят по този път. По другия път, който води надолу, има мнозина. Не избирай от тази гледна точка да вървиш там, където вървят мнозината. Твоят Приятел знае, че не е много лесно да пътуваш срещу течението. Може някои да те презират и особено твоят кръг, състоящ се от млади хора. Но не се обезсърчавай. Избери този път, защото той сигурно ще те води към целта ти! Знаеш ли кой те чака на върха? Онзи, Който умря на кръста за теб. Исус кани теб и мен и казва: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва“ (Матей 16:24).

Сигурно този път не е лек, но ако го избереш, Исус е обещал, че ще върви с тебе. Избери Го за твой постоянен съветник. Той е твоята единствена сигурност и твое щастие. Само в Него ще бъдеш щастлив.

Когато отново си в сигурност или отново се върнеш в Божия дом, не мисли, че не можеш пак да паднеш. Не мисли, че онези, които се намират там и не са направили твоята опитност, са „по-свети“. Те също са грешащи и слаби хора. Те самите се борят със своите слабости, проблеми, и със своите грехове. Но църквата, Божият дом, е

работилницата, сигурното място, където хората се срещат с Бога. Исус е обещал, че където двама или трима се съберат в Негово име, и Той ще бъде между тях. Ела и ти там, обременена душо, там ще намериш прибежище и покой.

Помни, че си изкупен със скъпата кръв на Исус, ти не принадлежиш на себе си. Ти си Божия собственост. Твоето тяло трябва да се освети, за да бъде един чист съд за Бога. Сатана желае да завладее твоя разум и воля, но те принадлежат на Христос. Никога не забравяй, че ти принадлежиш на Исус. С голямо страхопочитание трябва да ценим всичко, което Исус е изкупил със скъпа цена. Това означава не само ти самия, но и всички други, за които Той е умрял. Сатана би желал да те задържи с вериги, но позови се на

чрез това ти не можеш да бъдеш победен. Чрез Неговото свято име ти ще бъдеш повече от победител. Довери се на твоя Приятел; Той никога няма да те разочарова.

Едно малко момиченце чуло, че родителите й планират да заминат за града. Майката обаче не искала да го вземе, защото ще трябва да тича много и ще се умори и тя не ще може да тича с него. Междувременно дошъл бащата въкъщи и видял, че то се облича. Докато се обличало си говорило, без да забележи, че баща му може да слуша: „Баща ми сигурно няма да ме остави тук, когато отиде с мама в града.“ Когато бащата чул това, то го засегнало дълбоко и си казал, че по-скоро би го носил през цялото време на раменете си, отколкото да го остави.

Исус казва: „Ако не се обърнете и не станете като децата, няма да влезете в небесното царство“ (Матей 18:3). От такава силна вяра се нуждаем ние.

Момиченцето познавало добре баща си. То познавало и чувствало неговата любов. Било сигурно, че баща му е готов да се жертва за своето дете, така че да може да бъде заедно с него. Познаваме ли и ние нашия небесен Баща така

Исус, победителя, Който те освобождава от него.

Исус е умрял за теб, за да те изкупи и те освободи. Предай Му по всяко време волята си. Мисли за Него, пълен с надежда и кураж! Остани силен във вярата, гледай на Исус и ще победиш Сатана. Ако се чувстваш слаб, кажи: „Исусе, мой Спасителю, аз съм слаб. Без Тебе не мога да направя нищо. Искам да се държа за Теб.“ Всякога бъди с мисълта, че си в присъствието на Исус. Ходи винаги с Него и остани с Христос скрит в Бога. Исус живее и понеже Той живее и ти ще живееш щастливо. Той е победил вместо теб Сатана;

добре? Имаме ли също едно детско доверие в Него? Чувстваме ли това желание винаги да бъдем с нашия Баща и да ходим с Него? Нашият Баща е бил и остава винаги готов да се жертва за нас.

Обични приятелю, никога не забравяй Голгота. Там небесният Баща даде най-големия дар на небето. Какво да кажем още повече така дълбоко впечатлени от цялата тази история? Нека със страхопочитание да се преклоним пред Бога и да кажем: „Благодарим на Бога за Неговия неизказан Дар!“ (2Коринтяни 9:15) □

Приключение Библейско изследване - но как?

С. Шалбот

Мнозина сънуват за това да преживеят веднъж в живота истинско приключение. Но тъй като в живота обаче често това липсва, мнозина се потапят чрез книги или филми в света на приключенията. Може ли всъщност изследването на Библията да се причисли към това? Може ли действително да бъде приключенско да се чете в една толкова стара книга? Ти може би се съмняваш в това. Причината за това е явно, че Библията не залива някого с възбуждение, както филми или романи правят това.

Изучаването на Библията прилича повече на едно откривателско пътуване. В началото човек има понякога чувството, че странства из една пуста и суха пустиня. Но когато човек е решен да не прекъсва това пътуване на това място, но да продължи, пред читателя се открива един нов, прекрасен, неизследван свят, който постоянно изправя някого с учудване пред новото и открива и преживява чудеса. Искаш ли да се отправиш на най-приключенското пътешествие на твоя живот? Колкото повече човек познава Библията, толкова повече тя отваря пред него врата към безкрайни съкровища.

„Когато размишляваме върху великите предмети на Божието

Слово, ние поглеждаме в един извор, който се разширява и става все по-дълбок под нашия поглед. Неговата широчина и дълбочина надминават всяко наше знание. Като се заглеждам в него, видението се разширява и пред нас се открива безкрайно, безбрежно море.” *Възпитание, с. 186*

Аз подбрах 10 принципа за изследване на Библията, които биха могли да ни помогнат за желаната цел.

1. С молитва, със страхопочитание и смирение!

Трябва да ни изпълва със смирение съзнанието за Божиата мощ и мъдрост, но и нашата неспособност да схванем Неговото величие. **Трябва да отваряме Неговото Слово със същото свято страхопочитание, като да встъпваме в Неговото лично присъствие.”** *ССв., т. 2, с.278 (нем.)*

”Нека да отваряме Божието Слово със страхопочитание, защото сме в приемната на Всевишния, в непосредствено присъствие на Бога.” *Зн. вр. 26.06.1901*

2. С вяра

Божието Слово съдържа творческа сила. Но ние трябва да отворим вратата на нашето сърце,

за да влезе то в нас и да може да разгърне своята сила. Ако препречим вратата чрез неверие, Божието Слово не може да извърши това, за което е изпратено.

”А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото **който идва при Бога, трябва да вярва**, че има Бог и че Той възнагражда тези, които Го търсят.” (Евр. 11:6)

Това означава не само да вярваме, но да приемаме Словото лично за себе си, не със становището ”Да, може би да се изпълнят тези обещания за други, но не и за мен”.

Бог ни дава толкова, колкото сме готови да приемем и **да приложим на дело**. Това е като мисионската работа. Бог ни изпраща толкова хора, на колкото можем да помогнем.

”Небесното царство прилича на имане скрито в нива, което като го намери човек, скрива го, и в радостта си отива, продава всичко, що има, и купува онази нива.” (Мат. 13:44)

Кое е нивата в тази притча? ”В притчата нивата, която съдържа съкровището, представлява Свящото Писание.” ХП 102

Но кое тогава е съкровището в нивата? То не лежеше на повърхността, но скрито дълбоко в земята.

Как се стига до съкровището? "Ако призовеш благоразумието и издигнеш гласа си към разума, ако го потърсиш като сребро и го подириш като скрито съкровище, тогава ще разбереш страха от Господа и ще намериш познанието за Бога." (Пр. 2:3-5)

„Никакво земно благословение не може да се получи без сериозно, търпеливо, настойчиво усилие. Щом хората желаят да успеят в деловите си начинания, трябва да имат волята да работят и вярата да търсят резултатите. Така и ние не можем да очакваме да спечелим духовни познания, без да се потрудим сериозно. Онези, които желаят да намерят съкровищата на истината, трябва да копаят за тях така, както миньорът копае за скритите в земята съкровища. Няма да е от полза вялата, безучастна работа. И за стари, и за млади е необходимо не само да четата Божието слово, но и да го изследват с цяло сърце, проповядвайки и търсейки истината като скрито съкровище. Онези, които правят така, ще бъдат възнаградени.“ *Възпитание*, с. 59

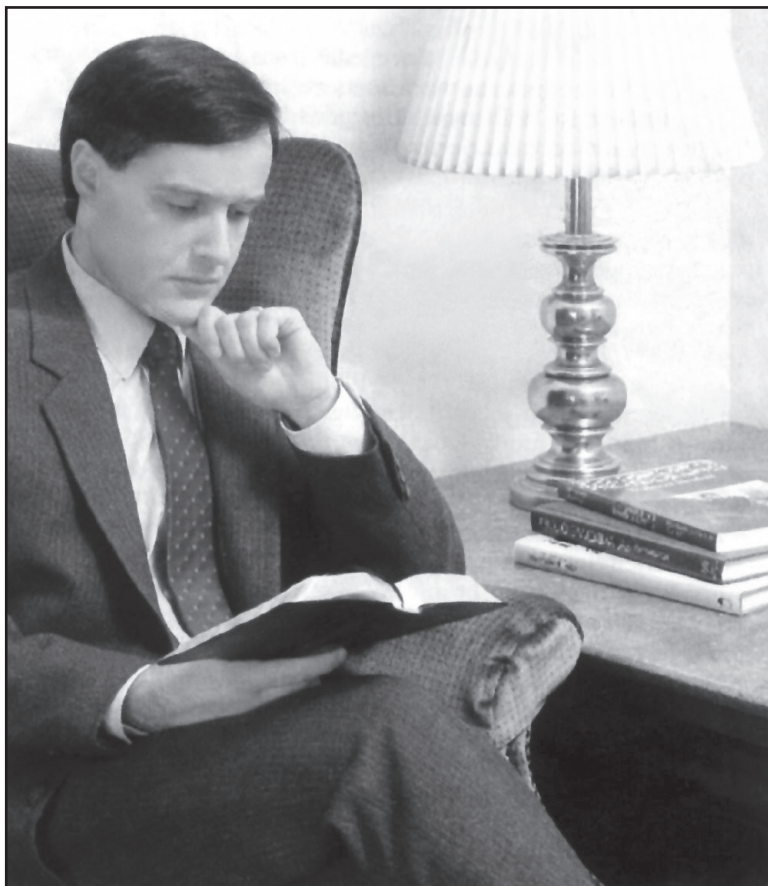
4. Всекидневно, редовно и планомерно

"Изучавайте Писанието във вашите семейства планомерно. Отклонете вниманието си от всичко, което е от земно естество. Откажете се от ненужни шивашки работи и от прекалени приготовления за обедите. Внимавайте много повече за това душата да бъде нахранена с хляба на живота. Едва ли можем да измерим положителните резултати от един или час и половина, който всекидневно посвещавате радостно и съвместно на Божието Слово."

Съвети за съботно-училищното дело, с. 39 (нем.)

"А Той в отговор каза: "Писано е: Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста." (Мат. 4:4)

В този добре познат текст Божието Слово се сравнява с хляба или с всекидневното ястие. Какво ни учи получаването на манната

от израилтяните в пустинята? Те трябваше всяка сутрин отново да събират манната. Ако искаха да запазят нещо за следващия ден, то се разваляше. Чрез това Господ искаше да научи тях и нас да идваме всекидневно при Него и при Неговото Слово, за да получим това, от което се нуждаем за този ден. Това, което сме получили вчера, вече не е достатъчно за днес. Затова изучаването на Словото трябва да стане всекидневен, редовен и планомерен навик.

5. Малко е повече

Близо е до мисълта, че човек е изучавал повече, когато чете много наведнъж от Библията. Ако просто четем само повърхностно

глава след глава и очакваме от това успех, не ще имаме от това желания успех. Четенето на Библията е като яденето. Човек може да изяде само определено количество, ако не иска да има стомашно разстройство, ферментация или други проблеми. Така е и в духовния живот. Ако чета бързо, това е като да преглъщам яденето без да го дъвча.

Трябва да четем по-бавно и по-малко, но да „дъвчим“ по-добре. По-малко е повече!

„Трябва да вземем един стих и сериозно да се стараем да схванем мисълта, която Бог е вложил там за нас. Трябва да останем при тази мисъл до тогава, докато не сме я приели в себе си и знаем какво казва Господ.“ *ЖИ 382*

„Нуждаем се не от повече знание, но от повече практическо познаване на Библията - как можем това, което вече знаем, да го превърнем в дело. И тъй, аз чета малко, след това се облягам назад и питам: "Боже, как-

во означава това за мен? Каква връзка има това със сегашното ми положение или с актуалните ми проблеми? Как мога да го приложам в моето ежедневие? Как се отнася четенето за мен, а не за другите? (Защото ние твърде често четем за другите.) Как мога да приложам прочетеното за днешния ден? Колко желая да направя днес по друг начин? Какво означава това за мен тук и сега?

В края на изучаването трябва да взема решение как мога да го приложам практически и да се предам на Исус.

6. Избери си една тема

"Направете Библията ваш всекидневен съветник, като събирате

всичко, което е казано по дадена тема при различни обстоятелства и в различни времена." ССУД 39

Отново можем да се върнем към сравнението с храненето. Не трябва да се храним безразборно, с каквото ни попадне, но грижливо да избираме добавките, от които действително се нуждаем. Следователно касае се за качеството. Трябва да обмислим кое ще служи за здравето ни, съответно от какво се нуждае душата ни в момента.

Затова трябва да изберем една тема, за да получим отговори на нашите ежедневни въпроси и актуални проблеми. Например можем да се запитаем: Как да побежда раздразнението, апетита и други чувства, които ме заробват? Как да ме освободи Бог от погрешни мисли, думи и постъпки? Как да се обхождам с грешника? Какво означава да чувам Божия глас?

Като **младеж** мога да питам: По отношение на кое се нуждаю от практическо обучение? Как мога същевременно да бъда християнин и успешен? Как да се обхождам коректно с другия пол? Как изглежда богоугодният избор на партньор и брак?

Един **брачен партньор** може да се запита: Как мога да създам една атмосфера, в която и моят партньор може да расте? Как мога да бъда един партньор, какъвто Бог би желал да има?

Родителите могат да изучават: Как да се намери баланс между правдивост и милост във възпитанието? Къде да живеем? Какво прави свещеникът на дома? Какво има предвид Бог, когато казва, че трябва да заповядваме на дома си което е право и добро?

„Умствените способности трябва да се намират под контрола на волята. На ума не трябва да се позволява да скита или да се разсейва от най-различни предмети едновременно...

Трудностите трябва да бъдат посрещани с всяко внимание, грижа и усърдие, но никога не се обезкуражавайте и не спирайте по средата. Изследвайте, изучавайте и се молете. Посрещайте всяка трудност мъжествено и енергично. Извикайте на помощ силата на волята и благодаратта на търпението, а след това

копайте още по-сериозно, докато бисерът на истината блесне пред вас – понятен и красив, още по-скъпоценен поради трудностите при търсенето му.

А след това не се занимавайте постоянно с този въпрос и не концентрирайте всички сили на ума си върху него, нито постоянно го налагайте на вниманието на другите, но вземете друг въпрос и внимателно изучете и него. Така пред вашия ум ще се разкриват тайна след тайна." *Ум, характер, личност, кн. 1, с. 103*

7. Ставай рано и изучавай лично

Ако израелтяните не съберяха сутринта манната, тя се стопяваше през деня. Подобно и ние когато станем, трябва да следваме примера на Исус: "И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше." (Марк 1:35)

Ранните сутрешни часове, когато не сме още ангажирани от личности или с дневни задължения и Бог може да ни говори в тишината, трябва да посветим на лично изучаване на Библията.

8. Изучавай вечерта със семейството си!

Във Второзаконие 6:7 четем, че от Божието слово трябва да четем с нашето семейство, когато лягаме вечер.

"Вечерите трябва да са най-скъпоценните часове на деня, които посвещаваме на наставяне децата в пътищата на правдата." ССУД 101

9. Винаги имай Библията при себе си

От моя лична опитност мога да кажа колко добър и ефективен е този метод за изучаване на Библията. Когато на 14 години се реших за Бога, поради училището (Музикално училище) и работа едва намирах време за четене на Библията. Поради тази причина винаги имах моята Библия при себе си и в кратките междинни моменти отварях

Библията и използвах тези кратки ценни моменти, в които прочитях малък откъс от нея. С този прост метод можех да общувам с Бога и да науча много от Него. И до днес Бог ми говори чрез Словото Си.

„Нека ученикът носи Библията винаги със себе си, та когато му се удаде случай, да прочита някой стих и да размишлява върху него. Докато вървите по улицата, чакайте на някоя гара или някой познат, използвайте случая да извлечете някоя ценна мисъл от съкровищницата на истината." *Възп 209*

"Редовното изучаване на Библията е най-доброто средство да задълбочим любовта си към Бога. Затова човек трябва навсякъде да има Библията си под ръка." *Възпитание, с 200 (нем.)*

10. Учи стихове и глави наизуст

„Трябва да учим, да се концентрираме върху четенето на Писанието и добри, гравивни теми. **Може да се заучават текстове, дори цели глави да се учат наизуст**, за да се повторят след това, когато Сатана пристъпи към нас със своите изкушения. **Петдесет и осма глава на книгата Исая например е подходяща за тази цел.** Въоръжете душата си чрез наставленията и помощта, които са дадени чрез Божия Дух." УХЛ, кн.1, с. 98

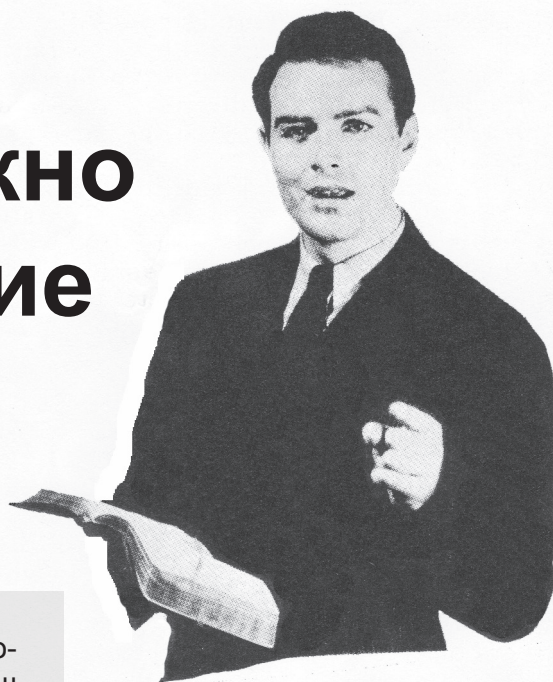
Това беше методът, който и валдензите прилагаха много успешно!

Очакват ни толкова много невообразими съкровища и неоткрити светове. Нека използваме еднократните случаи! "Ние сме работили така да се каже на повърхността на мината, докато понадолу богати златни жили чакат да наградят търсещите. Ако копаям все по-дълбоко, накрая ще се натъкнем на съкровището." *Картини от Божието царство, с. 86*

Нашето мото трябва да бъде същото, както при Реформацията на 16 столетие: *Sola scriptura, sola gratia* - Само Писанието, само чрез благодат. Тогава Бог ще може да ни промени и чрез нас света. □

Защо е така важно здравото учение

Р. Ф. Котрел

„Внимавай на себе си и на поучението си, постоянно в това; защото като правиш това, ще спасиш и себе си, и слушателите си.“ (1Тим. 4:16)

От горния текст се вижда, че поучението, доктрина-та е от някаква важност. Това поучение, едно постоянство, което ще спаси говорителя и слушателя, трябва да е от голяма стойност. Спомням си, когато бях млад чух, че никой не трябва да проповядва доктрини или учения във време на реформация или съживление. Сигурно беше, че такъв курс ще убие съживлението. Тогава мислех, че една доктрина, която би имала такъв ефект, никога не трябва да бъде проповядвана. Истина е, че когато хората се оплакват от техните доктрини, ефектът винаги е губелен, но доктрините на библейската религия винаги са спасителни и никога не са пагубни. Те спомагат за всяко истинско и ценно пробуждане. Доктрина, това е просто учение. И кое е, което отличава религията на истината от всички фалшиви религии, ако не истината, на която тя учи? Истината е спасителна и не може да има никаква вреда от доктрините ѝ. Религиозното чувство или инстинкт е същото в езичници, мохамедани и християни. Превъзходството на християнската религия произ-

лиза от истината на нейните доктрини. Истината може да бъде държана с праведност; въпреки това истината е ценна. Не може да има никакво християнство без нейните доктрини. Възражава се, че "доктрината е само външният пласт на истината, който създава и подвежда". Днешните доктрини могат да бъдат наречени подвеждащия външен пласт заблуда, или променената кожа на древната змия. Но "доктрината, която е според святостта", е важна, можем да кажем от жизнена важност. Апостол Йоан ни е оставил следното свидетелство: "Никой, който върви напред и не пребъдва в Христовото учение, няма Бога. Този, който пребъдва в учението, той има и Отец, и Сина. Ако някой дойде при вас и не носи това учение, недейте го приема вкъщи и не го поздравявайте" (2Йоан. 9:10). Сигурно е, че учението на Христос е от най-голяма важност. От това следва, че Павел казва на Тимотей: "Както те молах, когато отивах в Македония да останеш в Ефес, за да заръчаш на някои да не предават друго учение." Доктрината трябва да бъде особено пазена.

След това Павел говори за всички видове грехове като неща, които са "противни на здравото учение". Чистотата в учението води до чистота в живота. Божиите доктрини са практически; и както святостта е съществена за спасението, така са и доктрините, на които учи. 1Тимотей 1:3,10

Отново апостолът увещава: "Внимавай на четенето, на увещанието, на учението" (5:17). Но докато "здравото учение" е важно, апостолът учи, че ще има някои, особено в последните дни, които "няма да търпят здравото учение", а в замяна на това ще бъдат преподавани "басни" и "дяволски учения". И това е причината за стриктното изискване от проповедниците на Исус Христос да бъдат старателно за учението - да се задължават да не преподават друго, но "настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване" (2Тим. 4:1-3).

Тъй като здравото учение е извънредно ценно, тъй като то трябва да бъде ревностно пазено като скъпоценно съкровище, то от първостепенна важност е да знаем как да намерим истината и да избягваме губелните последици от приемане на фалшивото. Къде ще намерим истината?

Отговорът е: в онези "Свети Писания", които бяха "дадени чрез вдъхновение от Бога" и са "полезни за поучение", "за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело" (2Тим. 3:17). Но може да бъде зададен въпросът: Как да бъдат тълкувани Писанията - чие тълкувание да приемем?

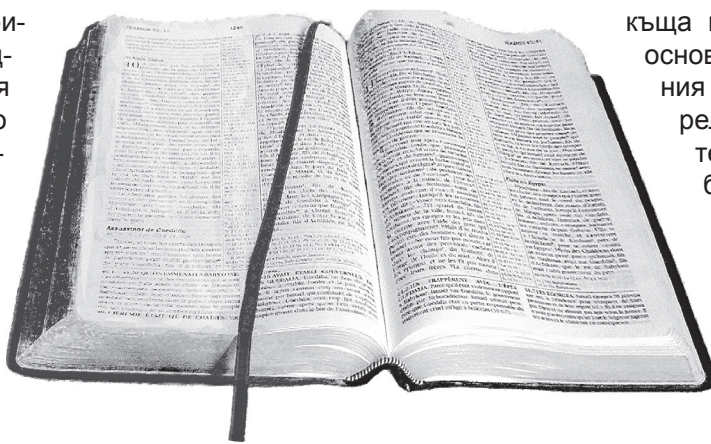
Нека те сами се тълкуват. Приемете ги в тяхното най-ясно значение. Не казваме, че буквалното значение винаги е истинското; защото в Библията, както във всяка друга книга, има употребени изрази с преносно значение. Тя трябва да бъде тълкувана точно, както бихме тълкували езика на някоя друга книга. Ако признаем правото на някого да дава на Писанията едно мистично тълкувание, то и всеки друг трябва да има същото право. И като последица ще имаме много противоречиви доктрини, каквито има понастоящем и заради което обвиняват Божията свята книга. Противопоставянето и противоотровата срещу тези басни е проповядването на Божието Слово. Апостолът изисква

от Тимотей по най-сериозен начин "проповядвай словото" и добавя като причина, "защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните." "Здравото учение" е Божието Слово с неговото ясно значение. "Басните", към които се обръщат онези, които няма да го търпят, са хилядите и едно мистично и фантастично тълкувание, чрез което е отблъсквало.

Отново питаме: Какво е здраво учение? Отговаряме: „думите на нашия Господ Исус Христос“, а не някое тяхно мистично тълкувание, чуждо на значението на самите думи. "И ако някой предава

друго учение и не се съобразява със здравите думи на нашия Господ Исус Христос и учението, което е съгласно благовестието, той се е възгордял и не знае нищо, а има болничавата охота за разисквания и препирни за нищожности, от които произлизат завист, разпри, хули, лукави подозрения, крамоли между човещи с развратен ум и лишени от истината, които мислят, че благочестието е средство за печалба. Отдалечавай се от такива." (1Тим. 6:3-5).

Това може да бъде илюстрирано чрез учението за второто идване на Христос. Исус каза: „Отивам си и пак ще дойда при вас.“ „Отивам при Отца.“ „Отивам да ви приготвя място.“ „Пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си.“ Как отиде Той? "Те, като гледаха, възнесе се и облак Го поде из пред очите им." Как ще дойде Той отново? Свидетелството на ангела е: „Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето.“ Самият Исус каза: „И ще

видят Човешкия Син, идещ на небесните облаци със сила и голяма слава.“ Това са благотворни думи, здраво учение. Исус наистина ще дойде отново на земята. Както облак Го пое от погледа им, така ще бъде видян идващ в небесните облаци. Онези, които казват, че Неговото идване ще бъде мистично или духовно идване, "не се съгласуват със здравите думи, дори думите на нашия Господ Исус Христос".

Както идването Му ще бъде реалност, така и знаменията на небето за Неговото идване са се изпълнили буквално. Слънцето и луната са потъмнели и звездите са падали, според Неговите думи. Той ни е уверил с най-положителни изрази, на какъвто език е способен, че когато всичките тези неща станат, Неговото идване ще е дори на вратата. Някои, които ще свидетелстват за изпълнението на тези знаци, ще живеят, за да свидетелстват за изпълнението на Неговото обещание, че Той ще дойде отново. Онези, които обясняват тези думи, като им придават значение, каквото те не съдържат, не са в съгласие със здравето учение. Те "имат болничавата охота за разискване и препирни за нищожности". "Отдалечавай се от такива" - казва апостолът.

От казаното е видно, че учението е от съществена важност. Да се опитаме да изградим християнската църква, игнорирайки или понижавайки, или отдавайки малко значение на откритите библийски доктрини от християнството, това е като строене на къща във въздуха, без никаква основа върху земята. Тези учения разграничават истинската религия от фалшивите системи и не само трябва да бъдат проповядвани, но и пазени грижливо. Проповядвай Словото. Внимавай на поучението. Спасението на душите зависи от това. Но отричай се от "скверните и бабешките басни", "празнословия", "от глупавите и просташки разисквания, като знаеш, че пораждат крамоли." Всичко, което е предадено в Писанието, е съществено и е от голяма важност, но учения, които не отговарят на него, са по-лоши от нищожни - те са гибелни. Истината е спасителна; но тя не ще спаси онези, които не са истински обърнати към нея.

Не е достатъчно за ума да бъде един склад - той трябва да бъде работилница. □

Съботата за евреите, неделята за християните?

Днес сутринта, изследвайки Библията, обърнах внимание на един текст от Новия завет. Несъмнено, много християни са прочели Свещеното Писание изцяло няколко пъти. Свикнали сме да четем бегло познати истории, по навик, припомняйки си техния смисъл, значението на тези или онези фрази като нещо очевидно и разбиращо се от само себе си. Но внимателното и задълбочено изследване макар и на заучени наизуст текстове, винаги носи нови открития.

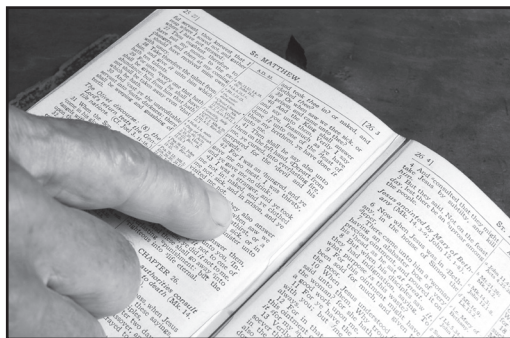
И така, днес четох в 24 глава на Евангелието от Матей повестуването за това как при Исус дошли учениците, за да Му покажат зданията на храма в Йерусалим.

“И като излезе Исус от храма и си отиваше, учениците Му се приближиха да Му покажат зданията на храма. А Той в отговор им рече: “Не виждате ли всичко това? Истина ви казвам: няма да остане тук камък на камък, който да не се срине. И когато седеше на Елеонския хълм, учениците Му дойдоха при Него, насама и рекоха: “Кажи ни кога ще бъде това и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на света.” Исус в отговор им каза: “Пазете се да не ви заблуди някой...” (Мат. 24:1-4)

Четейки разказа на Исус, установих в стих 20: “Молете се да не се случи бягането ви зиме или в съботен ден.” Може друг ден да чета по-нататък, но днес задържах вниманието си на този стих и

го прочетох още веднъж. И изведнъж разбрах колко удивителна и важна е тази фраза на Исус! Искам да споделя с вас това, което ще помогне да погледнете по новому отношението на самия Исус към съботата. Всичко, което говореше и вършеше Исус, и всичко, което е записано в Новия завет, има най-дълбок смисъл и важност за всеки вярващ човек. Нали, четейки го, ние се учим да следваме Бога, да обичаме Него и хората.

Двадесет и четвърта глава съдържа величествени пророчества за белезите „за пришествието и края на века”, и често християни-

те обичат да цитират едно от тях: „И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът” (Матей 24:14). Можем да си представим какво са чувствали учениците на Христос, първите глашатаи на Христовото царство, слушайки Неговия разказ за бъдещите събития! Още повече, че те бяха заедно (лично – още едно значение на тази дума) с Него, и

затаили дъх внимаваха на думите на Учителя. На всички е известно, че този разказ на Исус включва в себе си пророчества както за разрушението на храма, така и за второто пришествие. И те са така преплетени, че ни е трудно да ги разделим: трагедията на жителите на Юдея пред разрушението на тяхната светиня в 70-та година на първия век след Христос е само сянка на онова, което очаква света преди второто пришествие на Христос. Вземайки под внимание тази двойственост на пророчеството, ще изследваме стих 20: „да не се случи бягането ви зиме или в съботен ден”.

И така, Исус предупреждава Своите най-близки приятели – първите християни, че ги очаква бягство. Господ с любяща загриженост ги съветва: „Затова, когато видите мерзостта, която докарва запустение, за която говори пророк Даниил, стояща на свящото място, тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; който се намери на къщния покрив да не слеза да вземе нещата от къщата си.” (Мат. 24:15-17) Уместно е да отбележим, че съгласно свидетелството на Йосиф Флавий и Евсевий Кесарийски християните, помнейки думите на Исус и послушни на Неговото предупреждение, виждайки, че пророчеството се изпълнява пред очите им, успели да напуснат Йерусалим без да пострадат при неговото разрушение от римските войски!

Стих 19 показва с каква скръб Исус казва на жените: „Горко на

бременните и на кърмещите в онези дни! Но чудно защо Той призовава последователите Си да се молят, че това бягство да не се случи „зиме или в съботен ден“? Гръцката дума, преведена като „зима“, има и значение на „буря, лошо време“. Известно е, че зимата в Израел често бива лошо време, продължителни дъждове и пътищата стават непроходими. Поради това бягството може да се затрудни. Неотдавна, през декември 2012 г. видяхме как зимните проливни дъждове доведоха до прииждане на реките и наводнение, повреждайки пътищата и парализирайки движението в централната част на страната.

Следващото, за което говори Исус – „или в съботен ден“. Тук искам да помоля за вашето особено внимание. Исус, все така загрижен за учениците, казва, че още едно преживяване при бягството може да стане това, че се е случило в събота. Но как може да се отнася това за тези християни, които в 70-та година или „в края на света“ ще бъдат принудени да бягат „по планините“? Какъв проблем може да възникне с бягството в този ден? Нали, съгласно мнението на болшинството християни, само евреите трябва да почиват в събота: „съботата е за евреите, неделята за християните“. Исус, възкръсвайки в първия ден на седмицата – неделя, по тяхно убеждение завинаги го е направил „Свой ден“, отменяйки съботната почивка.

Но какво иска да каже самият Исус? Какво ни казва тази кратка и често пренебрегвана фраза в мащабното пророческо платно?

Първо, Исус остана с учениците Си насаме, в отсъствието на представителите на традиционния юдаизъм. С Него този момент се намираха тези, които трябваше да разнасят благата вест за изкуплението „по целия свят“ – първите християни. Следователно предупреждението за предстоящите събития – „бягането ви“ – се касае преди всичко за тях и другите християни в бъдещите времена.

Второ, пророчеството говори както за 70-година от н.е., така и за времето на „края на света“.

Трето, Исус изразява лична загриженост и предупреждава учениците за възможното време от годината и ден на седмицата, в който може да се случи бягството.

От това може да се направи безспорния логически извод. Исус разбира, че за Неговите обични чада ще бъде трудно да „бягат в планините“ в лошо време, било то зимна липса на път или лятна прашна буря. Той счита, че събо-

тата ще бъде все така важна за християните както през първия век, така и през „последния“ век. Той има предвид това, че святостта, радостта и покаян на съботата, поставена за венец на Неговото творение, могат да бъдат помрачени. Исус разбира, че бягството ще бъде свързано с болка, страх, преживяване, суета, и всичко това се явява директна противоположност на Неговия замисъл за светия ден на радост, изцеление и почивка.

И така Исус, предупреждавайки учениците Си, определено е знаел, че те ще продължат да освещават съботата през цялата земна история, чак до второто пришествие, следвайки примера на техния Господ. Ако фактът на Неговото възкресение в първия ден на седмицата е станал причина за отмяна на съботната почивка, то думите на предупреждение в Матей 28:20 биха били безсмислени.

Може ли Исус, пророкувайки за отдалеченото за тях време на края на света, да не спомене за това, че съботата ще изгуби своя смисъл след няколко дни?

Пророк Исаия, известяващ не веднъж в книгата си и за първото, и за второто пришествие на Месия, бидейки вдъхновен от Всевишния, говори за неотменимостта на свя-

тостта на съботния ден не само на земята, но и във вечността.

„Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята си воля в светия Ми ден и наречеш събота насада, свята на Господа, почитаема, и Го почиташ като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа и аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня в наследството на баща ти Яков, защото устата Господни изговориха това.“ (Исаия 58:13,14)

„Защото както новото небе и новата земя, които аз ще направя, ще пребъдат пред Мене, казва Господ, така ще пребъде родът ви и името ви. И от новолуние на новолуние, от събота на събота ще идва всяка твар да се покланя пред Мене, казва Господ.“ (Исаия 66:22,23)

Йоан, който беше през този ден с Исус на Елеонския хълм, остана единственият ученик, който преживя останалите апостоли. Той видя точното изпълнение на пророческите думи на Исус, станал е свидетел и на разрушението на храма и беше удостоен да получи откровение от своя Господ за предстоящата земна история и Неговото второ пришествие. В края на първия век Йоан записа в книга пророческите думи на Исус, завършвайки Свещеното писание: „Блажени, които спазват заповедите, за да имат право да дойдат при дървото на живота и да влязат през портите на града.“ (Откровение 22:14)

Съботата, от непроменимите Божии заповеди, всякога е била особен знак и благословение за Неговите обични деца. Даваща блаженството на покоя на спазващите я в този свят, тя обещава голямото блаженство за през цялата вечност да бъдат с Този, Който „идва скоро“. Тогава защо да не се доверим на Твореца и Изкупителя, приемайки великия дар на Неговата любов и блаженство, и в отговор на това да бъдем послушни на Неговата воля във всичко, в това число и вярно да изпълняваме заповедта за светия съботен ден? □

Т. Диянич

„Пристрастеността е непреодолимия стремеж към едно опреде-

Така наречените вещественно свързани пристрастия (например алкохол, никотин, пристрастяване към хероин) имат при това само едно представително значение. Те онагледяват наистина по един драстичен начин едно явление, което може да се срещне във всички области на живота и поведение-то.

ство, стремеж към власт, към купуване, играене или сексуалност – всяка форма на човешкия интерес може да заболее и да се превърне в пристрастеност.

страстяването е на първо място една болест и също така се нуждае от лечение както всяка друга болест.” (www.sonderglocke.de)

Различни фактори са отговорни за възникването на една страст. Науката ги определя така:

1. Личност;
2. Семеен кръг;
3. Разположеност;
4. Наследственост.

Не може да се каже, че само определени хора или човешки групи могат да бъдат пристрастени. Всеки може да стане пристрастен. За всеки човек има нещо, към което той е склонен. И ако същият е трудна личност или живее в семеен кръг, в който хората самите имат проблеми и се дава случай да се отдаде на наклонности, тъй като предлагането на наркотика е в непосредствена близост – тогава резултатът е налице.

Има два вида пристрастеност:

- свързана с вещества или субстанции
- не свързана с вещества или субстанции

Когато говорим за пристрастеност, имаме предвид най-вече свързаната с вещества: пристрастеност към алкохол, никотин, кофеин, хероин или медикаменти. Това е нещо, което можем да видим, което може да се „пипне“, за което можем да чуем по новините и с което ние може би сме направили опитност.

Много хора имат с това големи проблеми. Те не могат вече да се освободят. Кое в началото е било на шега – така е изглеждало най-напред – накрая се е превърнало в голям проблем; човекът е станал пристрастен (зависим).

Всяка страст/пристрастеност възниква чрез процеса: опитване - повтаряне - приучване (злоупотреба).

Всеки засегнат най-напред опитва средството на страстта; най-напред колебливо, човек не го познава. То е нещо ново, но човек си казва, че не е толкова лошо и го повтаря отново и отново... Накрая така привиква към обекта на страстта, че не може повече да го остави.

Малцина, които са рискували да направят първата крачка, са казали: „Това не е за мен, не го искам.“ Човек го приема в себе си така дълго, докато му стане навик. Човек си въобразява, че може да се откаже от него, когато поиска. Това обаче е самоизмама. И когато човек забележи, че този навик не е така безобиден, често е твърде късно. Няма повече сам сила да се освободи от пристрастеността и обкръжението не се интересува повече от такъв. Има три пътя за освобождаване от тези свързани с вещества или субстанции пристрастия:

1. Студено отдръпване;
2. Топло отдръпване;
3. Светкавично отдръпване.

Другите области на пристрастяването не са свързани с вещества. Някои от тях са: пристрастеност към работа (работохолизъм), взаимозависимост, компютърна пристрастеност, пристрастеност към телевизията, към интернет, към ядене, мания за купуване, мания за отслабване, секс мания, колекционерска страст, страст към порнография, пристрастеност към игри и др.

Относно другите маниакални начини на поведение не може да се намерят много статистики. Много хора, чието поведение показва тези симптоми, се срамуват и не търсят помощ или сами не забелязват и затъват все по-дълбоко и по-дълбоко в зависимостта.

За да излязат от зависимостта, е необходим и един процес, както е случал и при пристрастяването, само че този път е много по-труден и по-продължителен.

Въпросът, който се поставя на теб и мен, е много прост: „Пристрастен ли съм аз? Ако поставим пристрастията в светлината на Божието слово, какъв въпрос ни се задава тогава? Всички ли сме пристрастени, всички ли сме грешници или всички сме пристрастени (зависими) грешници?

Когато като възрастни говорим с деца или младежи и се касае за тяхното възпитание, ние се опитваме да им обясним, че не трябва да пушат, да пият или да приемат в себе си никакви вредни субстанции. Като пораснали знаем

от собствена опитност или чрез опитността на други, че консумирането на такива вещества носи опасни последици със себе си. Вместо да приемат такива съвети с благодарност, децата и младежите понякога ги отклоняват и вървят по свой собствен път да направят опитност.

Ние си мислим: Как могат само да бъдат такива? По мое време младите бяха много по-добри и по-послушни!

Бях ли аз действително по-добър? Бяха ли моите родители по-добри? „И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: „От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“ (Битие 2:16, 17)

„И като видя жената, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде. Тогава се отвориха очите и на двамата и познаха, че бяха голи. И съшиха смокинови листа, та си направиха препаски.“ (Бит. 3:6, 7)

Адам и Ева станаха пристрастени и непокорни. И това се предаде и на децата им. За съжаление, склонността към непослушание лежи в гените ни. Борбата на нашите първи родители траеше през целия им живот. На своите деца те можеха да покажат само това, което непослушанието носи със себе си. От своя опитност те говореха за прекрасното и щастливо състояние, в което се намираха някога. След това един копнеж по нещо ново, непознато ги докара до това положение. Но днес, хиляди години след това, ние все пак сме станали по-добри, нали? Не, за съжаление, това не е вярно! Тогава беше един плод, днес го правим още по-зле. От тези плодове хората вземат само най-лошото: алкохол, никотин, кофеин, дроги.

Човекът иска да навлезе в други сфери, в едно състояние, където няма проблеми, в едно състояние на щастие. Само трябва да го вземе, предлага се навсякъде, само трябва да протегне ръката си – и скоро е там, където в действител-

ност не иска да бъде. Точно като Адам и Ева.

И хванал ли се е човек веднъж, трудно е да се върне назад. И когато човек го направи, спре да приема вече вредни субстанции, трябва да носи последиците от това и борбата срещу искането трае цял живот.

Да приемем, че сме свободни от свързани с вещества пристрастия – как е обаче с невеществените пристрастия? Те не са така явни. Тях човек може много по-дълго от другите да крие. И когато човек сам знае, че нещо вече не е наред, може всичко добре да скрие; но тези пристрастия са точно толкова вредни, както другите.

Как е с нас? Не разделяме ли греховете на големи и малки грехове? За Бога обаче всички грехове са еднакви. Погледни в списъка на не свързаните с вещества пристрастия – може би ще намериш някое от тях при теб. Никой не знае твоята тайна, никой не забелязва нищо. Ти идваш на богослужение, молиш се, даваш дарения, правиш всичко, което се изисква от теб. Но нещо има в теб, което не ти дава покой.

„И ето един момък дойде при Него и рече: „Учителю, какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А той му каза: „Защо питаш Мене за доброто? Един Бог има, Който е добър. Но ако искаш да влезеш в живота пази заповедите.“ Казва Му: „Кои?“ Исус рече: „Тези: Не убивай; Не прелюбодействуй; Не кради; Не лъжесвидетелствуй; Почитай баща си и майка си; и Обичай ближния си както себе си.“ Момъкът му казва: „Всичко това съм опазил (от младостта си); какво още не ми достига? Исус му рече: „Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си, и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата; дойди и Ме следвай.“ Но момъкът, като чу тази дума, отиде си наскърбен, защото беше човек с много имот.“ (Мат. 19:16-22)

Младият човек беше пристрастен – алчен. Да бъдеш богат не е грях, но да бъдеш алчен, това те отделя от небето. Парите имаха за младежа по-голяма стойност отколкото небето.

Ето още няколко пристрастия, за които много често четем: кле-

ветничество, стремеж към господство, отмъстителност, стремеж към почит, егоизъм, мания за чистота, стремеж към удоволствия, алчност, критикарство, пристрастеност към модата, към упражнения, към похвали, страст за спорене, страст към разточителство, ревнивост...

Споменатите тук страсти нямат за медиците голямо значение, но за Небето – да.

„Пристрастяване е психическата зависимост от една субстанция или начин на поведение.“

Често ние мислим, че не е проблем за нас да се откажем от даден навик. Но един навик не е от вчера. Ние с удоволствие клюкарстваме (не само днес), с удоволствие купуваме, съмняваме се и т. н. Минало е дълго време, докато нашето поведение се превърне в навик.

В началото казахме, че всяка пристрастеност възниква чрез един процес (опитване - повтаряне - навик); от това се образува характерът. Какви навици имаме ние? Какъв характер имаме?

„Тогава праведните в отговор ще Му кажат: „Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме? И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме или гол, и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме?“

Споменатите тук личности не са се замисляли изобщо за това, което са направили. Това им е било навик. Било им е характер. През целия си живот са постъпвали така. Когато четем цитирания текст по-нататък, узнаваме как са постъпвали другата група хора:

„Тогава те в отговор ще кажат: „Господи, кога Те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?“ Тогава в отговор ще им рече: „Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на нито един от тези най-скромните, нито на Мене не сте го направили.“ (Матей 25:44, 45)

Тези са били егоисти. Били са равнодушни към нуждите на другите. И накрая дойде присъдата.

Когато се изрече твоята присъда, положително или отрицателно ще бъдеш изненадан? Виждал ли си се в твоите очи като добър и съ-

вършен? Но Бог те познава!

Напиши един списък с неща, които с удоволствие вършиш. Колко важни са за теб? Какъв размер са взели? Ползват ли някой друг или само тебе? Станал ли си досаден на другите или дори на самия себе си? Изпитай себе си. Ако направиш това с цяло сърце, Господ ще ти помогне.

„Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя. Вземете моето иго върху себе си и научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце и ще намерите покой на душите си.“ (Мат. 11:28, 29).

Когато се застъпваме за такива хора, как реагираме и как постъпваме? Как се отнасяме към нашите деца или близки?

Медицината е установила, че упреци или дори наказания не допринасят нищо. Библията е казала това още преди хилядолетия: „И когато се изправи Исус, ѝ рече: „Жено, къде са тези, които те обвиняваха? Никой ли не те осъди?“ И тя отговори: „Никой, Господи.“ Исус рече: „Нито Аз те осъждам; иди си, отсега не съгрешавай вече.“ (Йоан 8:10, 11)

Жената не беше нито осъдена, нито убита с камъни. Беше предупредена.

„По-после Исус го намери (излекувания от Витезда) в храма и му рече: „Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо.“ (Йоан 5:14) На човека не му бяха отправени големи упреци заради предишния му начин на живеене, само му беше дадено едно предупреждение за в бъдеще.

Драги читателю, млад или стар, вярващ или невярващ, не бъди горд. Твоят Спасител те чака. Ако се срамуваш от другите или дори от самия себе си, ела при твоя Спасител. Никой човек не трябва да знае нищо за това. Отвори книгата на твоя живот пред Него и Го моли да коригирам всичко, което в твоя живот погрешно си направил. Той ще направи това за теб.

„Защото Бог толкова възлюбил света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16) □

Благодарност за съня

Кой благодари на Бога затова, че през нощта може да спи? Човек рядко цени привично получаваните благодетения, например здрав нормален сън след трудовия ден. Струва ни се за толкова просто нещо вечер да се хвърлим в постелята и да заспим така яко, че могат да ни изнесат от стаята, а сутринта да се съ-

будим със свежи сили, като че предния ден не е имало умора. Но това съвсем не е така просто, и изобщо – това е голяма Божия милост. На всички ли е известно какво значи с цели часове да лежиш, без да затвориш очи, с напрегнати нерви и едва от време на време да се унесеш? Как тогава човек се вслушва в дишането на спящите наоколо и им завижда! Как безпорядъчно работи тогава мисълта, създавайки цял калейдоскоп от картини! А на сутринта горкият става разбит и трудно се заема с дневния труд, изискващ обновени, свежи сили. Как не пожелва бедните, страдащи от безсъние хора!

Затова, събуждайки се сутринта свежи и бодри, нека започнем нашия ден с благодарствена молитва към Бога, даряващ ни необходимия отдох и щастие да се радваме на настъпващия ден. А вечер, преди сън, да споменем в молитвата си всички, които са лишени от постеля и тези, които не могат да спят.

.....

Всеки ден – малък живот

“Този е денят, който Господ е направил; нека се радваме и се развеселим в него.” (Пс. 118:24)

Всеки ден е малък живот сам по себе си. Всеки ден има свое начало и свой край, своя история, свое възпоминание. За болшинството – това е обикновен ден, а за малцина – значителен ден. За мъжете – това е единствен ден.

Всеки ден е частица от вечността, неизменяема, неизбежна и невъзвратима. Някой е казал: “За да преживееш правилно деня, трябва да се движиш под небесна музика” – да бъдеш настроен на небесна вълна.

Всеки ден – това е малък подарък. Никакви пари не са способни да го купят. Науката не може да го продължи. Днес – твой ден. Ти живееш в него, а утре не е в твоята власт и затова цени всеки ден. Днес – ден на спасение и затова са открити на Бога всички пътища.

Всеки ден е крачка напред, но в какво направление? Нагоре или надолу? Денят ми ще бъде по-успешен, по-радостен и по-светъл, ако го започна с разговор насаме с Бога.

Хора, утвърждаващи истинния, настоящ живот, добре знаят, че ден, започнат без молитва, е като трамвай без прозорец.

Броберг е малко градче на около 100 мили южно от Франкфурт и Ербах и на около 14 мили по-нататък на юг. Тези градове, които са разположени в красивата горска област на Оденвалд, бяха много засегнати от религиозните войни, особено през шестнадесетия век, когато бяха завладени и контролирани ту от католици, ту от протестанти. Годишникът на Милтенберг, друг малък град на около 12 мили източно от Ербах, помества някои интересни епизоди от тези конфликти. От особен интерес е една история, включваща две личности.

В началото на шестнадесетото столетие конт (= граф) Еберхард, един благочестив католик, живял в своя великолепен замък и крепост в Ербах. Неговото графство, т.е. управляваната от него област, включвала Броберг. На 8 април 1518 г. с много болка в сърцето си казал довиждане на съпругата си,

чиито сълзи били безсилни да го спрат. Група от въоръжени мъже на коне неспокойно го чакали. Когато се отдалечили, някои от слугите помислили, че той отива да доведе доктор, за да прегледа малката му дъщеря, която лежала много болна. Но като верен син на римокатолическата църква в действителност той тръгнал към Милтенберг на религиозна мисия.

На 31 октомври 1517 г. Лутер заковал на вратата на крепостната църква във Витенберг своите исторически 95 тезиси срещу продажбата на индулгенции. За него практиката на продаване на индулгенции се явявала като голямо зло, понеже клоняла да унищожи истинския дух на покаяние. Тъй като тези тезиси били разпространени из цяла Германия, бидейки приветствани като атака срещу римската църква, Лутер изведнъж спрял да бъде един неизвестен монах и станал публична

фигура. И сега, тъй като Лутер бил трескаво очакван в Милтенберг, където Евангелието вече било стъпило здраво, жителите на малкия град направили празнични приготовления да посрещнат говорителя на „оправдание чрез вяра“. Това било причината защо конт Еберхард, като защитник на римокатолицизма, решил да тръгне за Милтенберг с група войници.

Конт Еберхард едва можал да овладее гнева си, когато прочел надписа върху портата на града: „Божие Слово и ученията на Лутер никога няма да умрат“. Докато радостни множества, които се били събрали да чуят за Лутер се разговаряли одобрително за човека, който разтърсил основите на Рим, гласът на контатреперел от гняв. Много възмутен той дошъл до „Гигантската страноприемница“, чийто собственик, навеждайки се пред него в знак на уважение, казал: „Лорд и конт мой, никога не съм мислил, че Лутер ще може да раздвижи и Ваша светлост“. Контът слязъл от коня си и казал на съдържателя с няколко сухи думи, че той и мъжете му искат да прекарат там цялата нощ. След това вечерял и както бил уморен легнал, но не можел да заспи.

Контът мислел за религиозната борба в неговата страна, когато изведнъж чул от другата страна на тънката дървена преграда един плътен, мелодичен мъжки глас. Един мъж в съседната стая пеел духовна песен, като част от своето вечерно богослужение. И контът разбрал всяка дума от този химн. Сърцето му било така дълбоко впечатлено, че се прекръстил и сгънал ръцете си в молитва.

Когато непознатият свършил песента си, започнал да се моли високо: „О, Господи, Боже мой, на Тебе уповавам: Спаси ме от всичките ми гонители и избави ме да не би да разкъсат като лъв душата ми и я раздерат без да се намери избавител.“ Това са първите два стиха от Псалм 7, които били непознати на католишкия конт. Мъжът продължил молитва-

та си (ст. 10-15). „Моята защита е в Бога, Който избавя онези, които са с право сърце. Бог е праведен съдия. Да! Бог, Който се гневи всеки ден на нечестивия. Ако не се обърне нечестивият, Той ще изостри меча Си. Запънал и приготвил е лъка Си. Приготвил е против него и смъртоносни оръдия; прави стрелите Си огнени стрели. Ето, нечестивият е в мъки да роди беззаконие, зачна нечестие и роди лъжа. Изкопал е ров и направил го е дълбок; но той сам ще падне в ямата, която направи.” Непознатият продължил да се моли много пламенно, изговаряйки думи, които действали като пронизващи стрели върху сърцето на конта.

Щом впечатлителните молитви на мъжа в съседната стая свършили, преданият католик със скръстени ръце и сълзи в очите си започнал да се моли: „Амин, амин! Нека всичко, о, Господи, което идва, да отмени, както този Твой благочестив слуга Те умолява!” Контът почувствал облекчение в сърцето си и заспал.

На следващата сутрин контът се събудил, когато неговият съсед започнал да пее друга хубава песен, да произнася друга ефективна молитва. Контът отново бил развълнуван до сълзи. Когато се появил собственикът, той го попитал:

- Кой е този мъж в съседната стая, който снощи и тази сутрин ме развълнува с неговите песни и молитви? Собственикът се усмихнал и казал:

- Той е свещеник, един много добър човек.

- Моля те, иди при него – добавил контът – и го попитай дали може да ми отдели 15 минути. Ей, сега заминавам. Но преди да мога

да тръгна трябва да се здрависам с него и да го погледна в лицето.

Скоро контът поздравил свещеникът в съседната стая – мъж на среден ръст, набит, на тридесет години. Лицето му показвало енергия и доброта, ревност и любов. Бил учуден да види пред себе си конта въоръжен, със сабята си отстриани.

- Дойдох при Вас, многоуважаван отче, да изразя моята признателност към Вас за духовната подкрепа, която ми дадохте миналата нощ и тази сутрин. Възползвам се от този благоприятен случай да Ви помоля сърдечно да изпеете още една хубава песен за мое успокоение.

Отново сърцето на конта било дълбоко развълнувано. Държейки

ръката на свещеника казал:

- Вашите удивителни песни повдигнаха у мен въпрос в уста ми. Какво мислите за новата доктрина, която се проповядва навсякъде? Вие сте богобоязлив и интелигентен човек. Бих искал да имам Вашия съвет и наставление.

Непознатият, горещо желаещ да изпълни желанието на конта, незабавно започнал да му обяснява Свещените Писания. Контът слушал със съсредоточено внимание, подхвърляйки въпроси или възражение, поради което разговорът се проточил. Накрая съдържателят влязъл неочаквано и казал, че войниците, които чакат въвн, са станали нетърпеливи.

- Извини ме, многоуважавани отче, трябва да бързам. Ангажиран съм в една благочестива работа, която се харесва на Бога и която, разбира се, ще има Вашето одобрение – обяснил контът.

- Мога ли да зная какво възнамерявате да вършите?

- Разбира се. Тази работа трябва да бъде извършена за честта на Бога и за полза на светата църква. И поради тази причина се нуждая от Вашето благословение.

- Разкажете ми всичко за това.

- Напуснах дома си с войниците ми, за да извърша едно спиране. Нащрек съм за един непокорен еретик и съм сигурен, че днес ще сложа ръце на него.

- Кого имате предвид?

- Онзи дързък августински монах от Витенберг, който е вдигнал светотатствената си ръка срещу представителя на Господ Исус Христос и срещу неговата майка, светата църква. Както съм информиран, той ще пътува от тук до Хайделберг.

- Имаш предвид доктор Мартин Лутер?

- Кой друг може да бъде, ако не този еретик

и учител на фалшиви доктрини, който е причинил оскръбление и скандал из цялата германска империя.

- И какво възнамерявате да направите с монаха от Витенберг, щом го хванете?

- Ще го затворя в моята крепост в един сигурен манастир и

моите свещеници ще го притискат толкова дълго, че той накрая ще се откаже от своите гибелни заблуди и ще излезе като един покаян грешник.

- А ако той не посрещне Ва-

шето препоръчително желание, но по-скоро настоява на своето убеждение – тогава какво ще правите?

- Мислите ли, че влизам в такъв тежък разход без никаква цел – само да открия, че той отива в Хайделберг? Той няма да падне в ръцете ми напразно. Ако продължи да упорства, ще го изпратя в Рим – сами, аз и войниците ми ще отидем с него и ще го предам на светия отец. Ако той още държи на заблудите си, светият отец може да го осъди на изгаряне на клада, отнасяйки се с него като еретик, всякак да бъде третиран. Сега трябва да отивам да върша работата си, но, многуважавани отче, не мога да отида без Вашето благословение. Аз искам също да ми кажете Вашето име, така че да го запазя в паметта си и в сърцето си докато съм жив. Вие сте най-благочестивият и възпитан свещеник, когото някога съм срещал.

Непознатият останал за малко мълчалив, повтаряйки си само мислено тези думи: „Ще ви отлъчат от синагогите; даже настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога“ (Йоан 16:2). Тогава се обърна към контата твърдо и решително:

- Вие няма да се затруднявате да отивате по-далеч. Човекът,

когото искате да хванете, е точно пред Вас. Аз съм Мартин Лутер.

Като ударен от гръм контът паднал на колене пред благочестивия мъж и казал:

- Вие сте по-добър от мен. Дано Бог, в милостта Си, ми прости за подхранването на тази мисъл да Ви навреда.

Лутер се усмихнал и казал:

- Станете, почтени конте, и идейте по пътя си с мир. Този, Който е започнал доброто дело във Вас, ще го усъвършенства до дена на Исуса Христа. Чрез волята на Бога Вие ще видите и по-големи чудеса, отколкото счупването на лъкове и съсипването на копия от Него. Те не ще бъдат в състояние да потъпчат Неговото Слово, защото Словото на Господа пребъдва до века.

- Многуважаеми господине – молил настойчиво контът – имам още една молба, с която много настоявам пред Вас. Бях много поучен от Вашите молитви и Вашите песни, и Вашите ясни, интелигентни и сърдечни обяснения осветиха сърцето ми. Елате с мен в моя замък в Ербах. Божието водителство беше така удивително, че аз исках да Ви взема там като мой пленник, а сега Вие ме вземате там като Ваш пленник. Имам силно желание да чуя от Вас още по-нататък, доколкото позволява времето Ви. Елате с мен, така че моята съпруга да може да получи чрез вас същите благословения, който аз получих.

Докато яздени през планинската местност Оденвалд, те продължили сърдечния си диалог за Божията любов и плана на спасението. Когато били още далеч от Ербах, контът изпратил един от войниците си да бърза напред със специална мисия без знанието на другите. Така като приближили града, извед-

нъж всички камбани започнали да бият и учителят с група пеещи ученици излезли да ги поздравят. Също градският музикант с неговата група свирели химни за хвала на Бога, приветствайки контата и неговия гост.

Контесата дошла до вратата на замъка с усмивка на лицето си. Прегръщайки съпруга си, му казала пред всички, че тяхната малка дъщеря е много по-добре. Контът съгнал ръцете си и възхвалил Господа. Като се чудела кой може да бъде този странник близо до съпруга й, той казал: „Това е той. Да, това е той. Вярвай ми, това е Мартин Лутер. Но ние си сменихме ролите. Той е зоевателят, а аз съм пленника. Като Савел тръгнах, планирайки да върша зло; като Павел се връщам решен да върша добро. Хвала да бъде на Бога в цялата вечност за това, което е направил!“ Контесата поздравила посетителя с голяма радост и тя също била обърната към ученията на Евангелието.

Оттогава контът канел верни евангелски пастори и проявявал голям интерес и ревност в проповядването на Евангелието на хората в неговата област. Когато Лутер бил призован пред Народното

събрание във Вормс, през 1521 г., не бил сам. Известен брой князе и контове, приятели на Реформацията, стояли до него, както е записано в годишниците на града. И името на конт Еберхард от Ербах е записано между тях. □

Зрялост в семейството

"И Господ Бог каза: "Не е добре човекът да е сам; ще му създам подходящ помощник." (Битие 2:18)

От това следва, че Бог е най-добрият консултант по въпросите за семейството и брака. Семейството се явява основата на обществото. Здравото семейство е основа за здрава църква. Световната история показва, че за да се унищожи цяла нация, достатъчно е да се унищожи семейството. За избягване на това Бог даде на израелския народ заповеди, чието предназначение беше да ги запазят от духовна и физическа гибел.

Личният пример

Родители, бъдете пример във всичко. Не се крийте от проблемите, а решавайте ги и учете на това децата си. Започнете да се молите за тях и бъдещето им семейство от ранна възраст. Възпитавайте децата така, че впоследствие да се гордеят с родителите си и със семейството си.

Зрелостта в семейството: как и кога тя идва?

Здравото семейство помага да стане обществото силно и здраво. Зрелостта не зависи от възрастта. Понякога идва побеляването на косите, а мъдростта закъснява. Биологическата възраст на човека още не говори за неговата зрялост по тези или онези въпроси. Родителите в семейството - това са законодателите. Именно те установяват границата на позволеното, а не децата. Само в случаи, ако родителите са духовно незрели, децата могат да им оказват влияние. Незрелостта на човека се проявява, преди всичко, в това, че отказва да поема отговорност за своите постъпки и за своето семейство.

Зрелостта не се определя от нивото на нашата духовност. Той (тя) може да се моли хубаво, да знае Библията, а в семейството да има безредие и несъгласие. Процесът на възпитаване не трябва да се ограничава само до ду-

ховната част; той трябва да бъде всеотдаен.

Зрелостта се определя от преобразяването на нашия разум

Ако ти искаш да се ожениш (омъжиш), това не ще рече, че си готов/а да го сториш. "На мъдрия очите са в главата му, а безумният ходи в тъмнина." (Екл. 2:14)

На едни и същи вещи можем да гледаме абсолютно различно. Разумът - това е сферата на нашето виждане. Доколкото се преобразява разумът, дотолкова се разширява нашето виждане. Нашето виждане на свой ред определя реакцията ни. Всички ние по различному гледаме на семейството и свързваме с него абсолютно различни очаквания.

За какво е семейството - това е решение на проблема свързан със самотата, финансови трудности, похот и т. н. Това - как човек гледа на своето семейство, определя неговото отношение към

него в бъдеще. Правилна основа в семейството може да се положи само по един начин, опирайки се на Свещеното Писание.

"И недейте се съобразява с този свят, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено." (Римл. 12:2)

Не всякога трябва да следваме примера на наши приятели или родители, тъй като някои от тях се явяват отрицателни. Положителен опит за създаване на успешно и щастливо семейство можем да намерим в Библията.

"Жени, подчинявайте се на своите мъже, като на длъжност към Господа; защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата (като само Той е Спасител на тялото). Но както църквата се подчинява на Христос, така и жените нека се подчи-

няват във всичко на своите мъже. Мъже, обичайте жените си, както и Христос обикна църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно умиване чрез Словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна. Така са длъжни и мъжете да обичат жените си, както своите тела. Който обича жена си, себе си обича." (Ефес. 5:22-28)

Семейство - това е служене един на друг. Именно поради това Бог дава помощник в служенето. Залогът за успех във всяка сфера, в това число и в семейството, се явява посвещението.

Посвещение - това е отделяне себе си от каквото и да е заради постигане на успех. Ако мъжът няма посветеност в каквото и да е сфера, не е факт, че ще посвети живота си на възлюбената. Това, на което посвещаваме себе си

и времето си, ще има успех. Мъжът, преди всичко, е длъжен да бъде посветен на Бога, и жената е длъжна да бъде заинтересована в това, защото това носи безопасност за цялото семейство.

Посвещението е зрительно поле, в което се намира това, на което отделяме голяма част от времето си. Учете се правилно да разпределяте приоритетите в живота: Бог, жена (мъж), деца, родители, служба, работа, хоби. Всякога ли ги разпределяме в такъв порядък? Ако не, време е да го поправим. Нарушаването на тази последователност често води до криза и крушение на семейството. Без посветеност на Бога и един на друг невъзможно е да се създаде щастливо семейство. Нека вашето семейство бъде ваше преимущество. Помнете, че духовно и физическо здраво семейство ще донесе здраве и зрялост в нашето общество. □

Жената венец за мъжа или канализационна тръба?

описанията на събитията тя не се отличавала особено. Например: „И след Него вървяха голямо множество от народ и от жени, които плачеха за Него" (Лука 23:27).

Родословието всякога се считало по мъжка линия. Спомняте ли си – Авраам родил Исаак, Исаак родил Яков и т.н.? Но независимо от всичко това, жената играе значителна роля в живота и изобщо в историята. Нали все пак веднага се споменава Мария, от която се е родил Христос.

В Библията се говори за особено назначение на жената, а особено на жените. Още в самото начало, когато Бог сътвори земята, всичко беше хубаво. Но в един от дните Той каза: „Не е добре!"

(Битие 2:18) Зле беше на един Адам: самотата не е добра за човека. На Адам му беше нужен помощник, за да владичестват, да напълнят земята и да живеят щастливо. И Бог му даде помощничка – Ева.

От това време относно прекрасната половина на човечеството се носят много легенди и сказания и понякога е сложно да се различи кое е истина и кое не. Но Библията дава ценни съвети за жените и им отделя достатъчно внимание. Нека да разгледаме някои места от Писанието.

„Къща и богатство се оставят наследство от бащите, но благоразумна жена е от Господа." (Притчи 19:14)

Оказва се, че в наше време не е достатъчно просто да си намериш жена. Тя трябва да е от Господа, и тогава ще бъде разумна. А на Своите деца Бог обезателно иска да даде най-доброто.

В древната култура мъжете в официалните отношения като че не забелязвали жените и се отнасяли пренебрежително към тях. Жената не влизала в числеността на народа, дори в

Не е достатъчно тя да бъде просто красива. Какво се крие зад красотата? Ето в кое е въпросът? Мъдрият Соломон увеща младите хора: „Както е златна халка за носа на свиня, така е красивата, но безразсъдна жена” (Притчи 11:22). „Прелестта е измамлива и красотата е лъх, но жена, която се бои от Господа, тя ще бъде похвалена.” (Пр. 31:30)

Оказва се, че даже много зависи от жените. Като че тя е само една помощничка на мъжа, всичко трябва да зависи от него. Но именно на жената са посветени забележителни места в Писанието, над които следва да се замислим.

Ето някои от тях: „Всяка мъдра жена съгражда дома си, а безумната го събаря със собствените си ръце.” (Пр. 14:1) „Добродетелната жена е венец на мъжа си, а онази, която докарва срам, е като гнилота в костите му.” (Пр. 12:4) „Непрестанно капане в дъждовен ден и жена крамолница са еднакви.” (Пр. 27:15)

Уважаема читателко, към коя категория жена можеш да отнесеш себе си? Явяваш ли се венец на своя мъж, мъдра жена, която съгражда дома си, или глупава и крамолница, която докарва срам, гнилота и позор на своя мъж?

Жените много искат да бъдат щастливи и любими. Но болшинството от тях така и не се замислят за това, че рушат своя дом със собствените си ръце, с определени действия или бездействия.

Всичко, което се случва в живота, поставя своя отпечатък. Когато Бог сътвори земята, всичко имаше своето предназначение, всяка вещ трябваше да изпълнява своята функция. Когато Бог създаде жената, тя трябваше да бъде добра помощничка на своя мъж. А той трябваше да стане глава на семейството.

Сега става обратното, жените ръководят и казват на мъжете какво да правят и в кой ъгъл да стоят. Това не отразява Божия замисъл. Как може да бъде устроен домът, да има благополучие, ред, накрая

щастие, когато всичко върви не според Божия план? Жени, които не разбират тези неща, разрушават своя дом със собствените си ръце.

Адам нарече жена си Ева (Битие 3:20), а да се дават имена в Библията означава да се установи господство. Всичко отдавна е определено и поставено по места от самия Бог. Жени, ако разбирате, че вашият мъж е глава, това не е дискриминация. Това е Божествен порядък.

Но ако всичко, за което писах, за каквото говори Библията, вие вече отдавна го правите – продължавайте. Драги жени, продължавайте да постъпвате така, както Библията учи. Никога не може да бъде така, както се престаравате в своите старания. Безпокойствата и щастието никога не биват твърде много. Вашият мъж непременно ще оцени това. И празника, когото вие очаквате, несъмнено ще дойде, макар това да не бъде на определена дата. И нека в това ви помогне Бог. □

Да се научим да обичаме

Никога не обещавай любов, която не можеш да дадеш. Не изричай думи, които не можеш да изпълниш.

Здрав е този брак, който отговаря на замисъла на Твореца.

Групането на знание може да направи от това един феховен заместител на действието.

Повечето бракове по любов не са успешни, защото не им е ясно какво е любовта. И Павел в 1 Коринтяни 13 не обяснява какво е любовта. Бог е любов. Не можем да го обясним. Можем да съдим по проявите.

Любовта е принцип насочен към другия — какво мога да направя за теб. Любовта е фин усет към потребностите на другия.

Любовта е една постоянна готовност за жертва. Стараеш се да обогатиш другия и да му доставиш радост.

Любовта е по-скоро акт на волята, отколкото чувство. Може ли да има любов без чувство? — Може.

Попадаме в този капан - да мислим, че когато чувствата излезнат, излезнала е и любовта. Любовта е вътрешно отношение към другия, при което се стремим да задоволим неговите нужди, а не прищевки.

За да обичаме истински, имаме нужда от Онзи извор на любов — Исус.

Кашата – средство против рак

От овесена каша до булгур – море от ползи!

Коя каша е най-полезна в качеството на „противоотрова“ за онкозаболяванията? По мнението на експертите, овесената, богатата на разтворима целулоза, която помага за сбалансирване нивото на захарта в кръвта, забавя всмукването на глюкозата в кръвта, а така също ниацинома, фолиевата киселина и калия.

Ползата от ориза се заключава в неговите уникални хранителни и лечебни свойства. Този злак е безспорен лидер по количеството на въглехидроци и минерали, доставяни в нашия организъм. Много диетолози въобще поставят ориза в основата на хранителната пирамида на човека. Полезните вещества, съдържащи се в него, са напълно достатъчни да задоволят нашите нужди. Поради това този продукт е идеален природен абсорбент. Той като сунгер всмуква вредните вещества, постъпващи в кръвта с другите видове храна. По причина на абсорбиращите свойства оризът се препоръчва, при съблюдаване на диета, за детоксикация на въведените соли и шлаки.

Същевременно оризът е малко калоричен. Дори тези, които употребяват в храната си голямо количество ориз и само един ориз, не рискуват да пострадат от появата на излишно тегло.

Оризът е незаменим източник на няколко групи витамини В: ти-

На учените се удаде да изяснят удивителните свойства на този древен хранителен продукт.

Както се изяснява, нашите предци не напразно не са пренебрегвали кашите. Злакова (житни растения) диета плюс благотворна природна среда за живеене ги запазвали от злокачествени заболявания, които започвайки от 20 век, са станали настояща „чума“ за жителите на планетата.

Медицински изводи

Признайте си: често ли ви се иска да ядете каша? Навярно не? Ако не, то трябва да се замислите над това, за да включите непременно в храненето си това ястие.

Представители на Националния институт по рак, разположен в американския град Роквил, установили, че каша е необходимо да се яде от абсолютно всички. В нея се съдържа грамаден комплекс

от полезни вещества и разни витамини, така това вкусно ронливо ястие е способно да продължи живота, доколкото умее да защити от рак, превърнал се в досаден кошмар на съвременния човек.

Всичко казано по-горе не са празни думи. Американските учени провели наблюдения в течение на двайсет години. През ръцете им преминали четиристотин хиляди души. Удало им се да изяснят следното: този, който редовно употребява каша от всевъзможен булгур, много рядко страда от онкологични заболявания! Ако човек в течение на деня изяжда редовно двайсет и пет грама булгур, вероятността от образуване на рак със смъртоносен изход при него е с двайсет процента по-малка, отколкото у този, който всеки ден се задоволява само с петнайсет грама булгур или, нещо повече, изобщо го пренебрегва. Двайсет процента – не лоша цифра, ще се съгласите...

амин (В1), рибофлавин (В2), ниацин (В3) и пиродоксин (В6). Витамините от дадена група, наред с другото, способстват за укрепване на нервната система. Те се считат също за най-важните елементи в процеса на преобразуването на организма на хранителните вещества в енергия.

Заради справедливостта трябва да отбележим: някои специалисти считат, че всичките изброени положителни свойства се отнасят само за кафявия, необелен ориз. Именно люспата, запазена в неолоущения ориз, съдържа 80 процента от всички минерални вещества и сложни въглехидроходи, полезни за човека.

Но повечето хора, както изясниха учените, предпочитат булгурът от елда. Той е по-вкусен и по-питателен... Но не без причина има толкова дълголетници сред многогодишните „оризоядци“ японци и китайци!

Впрочем и елдата има достатъчно високо съдържание на флавоноиди – органични съединения, повишаващи съпротивата на организма срещу разрастването на раковите клетки. Освен това елдата влияе благоприятно на стените на капилярите, укрепва ги и снижава проникваемостта на междуклетъчните просвети. Като следствие от това, снижава риска от заболяване на сърцето и съдовете, от възникване на тромбози. Кашата от елда помага на съдовете да се очистват от „лошия“ холестерол и възпрепятства повишаването на захарта в кръвта, което е особено важно за хора с наднормено тегло и диабет.

Кашата от грис също е много полезна, особено за възрастните хора. Тя способства за избягване на хиперминерализацията на кръвните телца и предотвратява рак на дебелото черво.

Следва да обърнем внимание и на ечемичения грис. Когато е хубаво приготвен, както казваха някога поетите от кулинарията, съчетава в себе си свойствата на речния бисер и на дворянско ястие, и е еднакво полезен както за възрастни, така и за деца. Може да се употребява на закуска и на обед, и на вечеря. И той също прекрасно поставя защита против много нежелателни явления в нашия организъм.

Изобщо лечебното многообразие на кашата няма граници! Съществуват много начини и рецепти за приготвяне на просена, булгурена, царевична, от грис, оризова и пр. каши, вкусни и особено полезни. В древността даже било прието кашата да се сервира като първо ястие вместо хляб. Така че яжте за здраве и нека от вас да бяга призрактът на всички болести.

Рецептата за овесена каша с пресни плодове:

1. 5 супени лъжици овесени ядки
2. ½ ябълка
3. 3 сини сливи
4. 1 супена лъжица мед
5. 4-5 ореха (ядки)
6. ½ чаена лъжица канела

Необходимо време за приготвяне:
10 минути

3 Порции

Рецептата за овесена каша с пресни плодове в две стъпки:

1.
Изсипвате овесените ядки в малка тенджера и ги заливате с вода, като водата трябва да покрие с около един пръст ядките. По-добре е да ползвате обикновени, а не фини овесени ядки, защото фините овесени ядки се разваряват много бързо и ако приготвите вашата овесена каша с пресни плодове с тях, то тя ще стане прекалено лепкава и гъста, а ако я приготвите с обикновени овесени ядки, те няма да се разварят толкова, ще запазят формата си и ще останат цели. Овесената каша трябва да поври за 3-4 минути, за да могат овесените ядки да се сварят. След като се сварят сваляте овесената каша от котлона.

2.
Междувременно измивате плодовете и ги нарязвате на дребни парчета. Нарязвате на ситно и орехите. В сварената и свалена от котлона овесена каша добавяте меда и разбърквате. Важно е да не варите овесените ядки с меда, защото при варене медът губи голяма част от полезните си свойства. Към кашата добавяте и нарязаните плодове и ядки, а преди сервиране поръсвате и с канелата, която освен, че ще придаде приятен аромат на овесената каша с плодове, ще спомогне и за ускоряване на метаболизма!

Рецептата за овесена каша с пресни плодове е изпълнена

Дъгата на здравето - да избираме полезни зеленчуци и плодове

Секретът на доброто самочувствие се крие в съчетанието на чиния плодове с разни цветове.

Зелени, жълти, червени...
Колкото повече в чинията ви има разноцветни плодове и зеленчуци, толкова по-добре за вашето самочувствие и жизнен тонус!

Така в един глас потвърждават лекари диетолози и психолози с много трудов стаж. Както показват научните изследвания, всяка група, в която влизат зеленчуци и плодове с един цвят, притежава особени ценни хранителни свойства, полезни за здравето. Как всъщност влияе на нашия организъм украсата на самата природа в различните оттенъци на природните продукти, които може да растат в собствената ни градина? Ще се постареем да разгледаме.

Вълшебните фитонутриенти

Една или друга „разцветка“ на плодовете и зеленчуците се определя от вещества с растителен произход – фитонутриенти, съдържащи се в самите плодове. Без да се явяват жизнено важни, те не по-малко играят значителна роля за поддържане на доброто състояние на здравето на човека. На учените им се удаде да изяснят, че веществата с растителен произход притежават така наречената оксидатна активност: те ни защитават от негативните въздействия на околната среда и забавят стареенето на клетките на организма. Поради това, сложно

е да се прецени тяхното значение за предотвратяване заболяването от рак. Многократно проверени свойства притежават всички, без изключение, растителни вещества, но не трябва да забравяме това, че всички те се

се явяват за хората придържащи се към обикновения начин на хранене основния източник на споменатия по-горе витамин. По такъв начин всеки, който предпочита да се храни без месо, следва да яде колкото е възможно повече зеленчуци и плодове с червен и жълт оттенък. Доколкото каротиноидите се явяват мастноразтворими, към блюдото с храна трябва да се прибави и малко мазнина. В противен случай организмът не може по необходимия начин да преработи тези вещества.

Витамин А е извънредно полезен за зрението. Неговият дефицит даже може да доведе до слепота. Последното днес не рядко се случва с хора в африканските страни, където цели народи страдат от постоянно недохранване.

Червен – за сърцето и съдовете

Към каротиноидите се отнасят и така наречените ликопини. Именно те придават на домати, на грейпфрутите, дините червения цвят. Ликопините съществено снижават риска от сърдечни пристъпи, инсулти и съдови изменения. Учените са доказали, че хора, които редовно употребяват в храната зеленчуци и плодове с високо съдържание на тези микроелементи, рядко страдат от сърдечносъдови заболявания.

Син – за клетките на мозъка

Сред веществата от растителен произход присъстват и фла-

различават по степента и характера на въздействието върху функционирането на нашите органи. По такъв начин, избирайки за наша храна зеленчуци и плодове от разните цветови групи, вие помагате на организма да получава всички необходими микроелементи за активна жизнена дейност.

Жълти и оранжеви – за очите

В отделна група изследователите отделят такива вещества с растителен произход, като каротиноидите. Те се съдържат в жълтите, червените и оранжевите зеленчуци и плодове: моркови, кайсии, праскови и др. Именно от тях нашият организъм се нуждае за изработване на витамин А. Необходимо е да помним това, преди всичко вегетарианците, които не употребяват в храната си продукти от животински произход, които

воноидите. Разделящите се в тях подгрупи природни съединения – антоциани – украсяват зеленчуците и плодовете в тъмно червен, син и виолетов тон. Така много антоциани се съдържат в гроздето, червеното зеле, патладжаните и вишните. Флавоноидите играят не маловажна роля в поддържане на нормалното функциониране на клетките на мозъка. Изследванията показваха, че именно тези вещества помагат на възрастните хора колкото е възможно по-дълго да съхранят добрата памет. Поради това любителите на зеленчуци и плодове с голямо съдържание на флавоноиди много рядко умират от сърдечни пристъпи или исхемия на съдовете на главния мозък.

Зелени – за паметта

Цветът на плодовете и зеленчуците може да разкаже не само за съдържащите се в тях вещества с растителен произход, но и за някои присъстващи витамини и минерали. Така в зелените зеленчуци, такива като спанак или броколи, се съдържат в големи количества фолиева киселина, чийто недостиг може да доведе до влошаване на паметта и способства за засилване на депресивното състояние.

Цветната „революция“

Откриването на фитонутриентите предопредели началото на революция в научния свят, но това стана само в потвърждение на това, което човечеството е знаело от край време. Например знаменитата средиземноморска кухня, способстваща, съгласно безусловната присъда на медиците от всички страни, за здравето и дълголетието, съдържа голямо количество разнообразни зеленчуци и плодове. Нещо повече, традиционната корейска кухня, чиито полезни свойства някои диетолози считат засега за недооценени, е основана на простото правило: всяка порция трябва да бъде приготвена от продукти от пет цвята. Съгласно мнението на сторонниците на корейската народна медицина, битуваша вече няколко хилядолетия, продуктите с червен

цвят подобряват работата на сърцето, с бял – стомаха и храносмилането, зелените способстват кръвообращението, с тъмните цветове внасят токсини, а с жълтите цветове влияят благотворно на кожата. И макар че съвременните изследвания отидоха значително далеч, до голяма степен те се движат в това направление. При това специалистите констатираха: днес

значителна част от населението даже в напълно благополучните страни се храни далеч не по добър начин. Съгласно данните на Световната организация по здравословно хранене 83% от жителите на планетата не употребяват полагащия се минимум плодове и зеленчуци. Именно в това се крият причините за много болести.

Един благочестив живот пази от рак

Апенраде (idea) – Един благочестив живот може да пази от рак и от ранна смърт. До този резултат е дошъл датският медик Кристофер Йохансен (Копенхаген) въз основа на научни изследвания сред баптисти и адвентисти. Заедно с теолога Ниилс Кристиан Хвидт (Оденсе) той сравнил продължителността на живот на вярващите от тези църкви с останалото население. Те умират от рак на белите дробове с 34 процента по-малко от общото население. Както съобщава по-нататък излизаният на немски ежедневник Дер Нордшлезвигер (Апенраде, Южна Дания), резултатите водят изследователите към здравословния начин на живот на християните. При тях рискът от заболяване като последица от пушене, от прекомерна консумация на алкохол или от нездравословни здравни навици бил явно по-нисък. От 5,5 милиона жители на Дания 250 000 страдат от някакво раково заболяване. Около 85 процента от населението са църковни членове, преди всичко лутерани. Броят на баптистите възлиза на около 5 000, на адвентистите от седмия ден – 2 500. Адвентистите отдават значение на един здравословен начин на живот и се отказват от алкохол и тютюн. За разлика от другите църкви те празнуват като почивен ден събота, а не неделя.

Здравословният начин на живот прави клетките да остаряват по-бавно

Американски изследователи откриха: едно здравословно хранене прави клетките да остаряват по-бавно. В продължение на пет години американски изследователи изследваха дали един здравословен начин на живот фактически влияе на остаряването на клетките. През това време за тази цел бяха изследвани 35 мъже. Резултатът е окуражителен.

Едно здравословно живеене може да противодейства на стареенето на клетките. До това откритие достигнаха американски изследователи при едно досега безпримерно, макар базирано върху малък брой участници изследване, което беше публикувано в специализираното издание Jhe Lancet Oncology. Изследователите взеха под лупа влиянието на стила на живот върху така наречените теломери. Тези протеинови структури са нещо като защитни шапки, които се намират в края на хромозомите и запазват наследствеността при деленето на клетките. Тяхната дължина е валидна като индикация за продължителността на клетката.

За изследването трябваше десет мъже в продължение на пет години да живеят особено здравословно: хранеха се с много плодове и зеленчуци, както и с пълноценна храна, правеха всекидневни леки двигателни упражнения, практикуваха йога и овладяване на стреса. При тях теломерите се скъсиха през изпитателния период от пет години средно с три процента. Това проучване се извърши в рамките на едно изследване на мъже с рак на простатата.

Джон Бленчърд се изправи от скамейката, поправи армейската си униформа и започна да се взира напрегнато в тълпата от хора, преминаващи през централния перон на гарата. Чакаше девойка, чието сърце познаваше, но лицето ѝ никога не беше виждал, чакаше девойка с роза.

Всичко започна тринадесет месеца назад в една библиотека във Флорида. Силно го заинтересова една книга, но не толкова с това, което беше писано в нея, но повече от забележките, които бяха направени върху полетата. Финият почерк издаваше задълбочено мислеща душа и проникателен ум. Полагайки всички усилия, той намери адреса на бившата собственичка на книгата. Госпожица Холис Мейнел живееше в Ню Йорк. Той ѝ писа за себе си и ѝ предложи да си кореспондират.

На следващия ден го изпратиха на фронта. Започна Втората световна война. В течение на следващата година те добре се опознаха един друг чрез писмата. Всяко писмо беше семенце, падащо в сърцето като на плодносна почва. Романът беше многообещаващ. Той ѝ поиска снимка, но тя отказа. Считала, че ако намеренията му са сериозни, то не е от съществено значение как изглежда тя.

Когато дойде денят той да се върне в Европа, уговориха си първата среща – в седем часа, на централната гара на Ню Йорк.

“Ще ме познаеш – писа тя – по това, че на самото ми ще има закачена червена роза.”

Точно в седем часа той беше на гарата и чакаше девойката, чието сърце обичаше, но лицето ѝ никога не беше виждал.

Ето какво разказва самият той за това, което се случи по-нататък:

“Насреща ми идваше млада девойка. Никога не бях виждал толкова красива: стройна, с изящна фигура, дълга руса коса, спускаща се на къдри по раменете ѝ, големи сини очи... В своето бледо зелено сако тя приличаше на току що завърналата се пролет. Бях така поразен, като я видях, че се отправих към нея, забравяйки напълно да погледна има ли на себе си роза. Когато между

нас останаха няколко крачки, странна усмивка се появи на лицето ѝ.

“Пречете ми да мина” – я чух аз. И тогава точно зад нея видях госпожица Холис Мейнел. На самото ѝ блестеше ярко червена роза. В това време момичето със зеленото сако се отдалечаваше все повече и повече.

Погледнах жената, която беше доста над четиридесетте. Не беше

кажеш, сине – отговори тя, - но това младо момиче със зеленото сако, което току що мина, ме помоли да сложа тази роза. Каза, че ако дойдете и ме поканите на вечеря, да Ви кажа, че тя Ви очаква в съседния ресторант. Каза, че това е своего рода проверка.”

Джон и Холис се оженили, но с това историята не свършва. Защото до известна степен това е историята

на всеки един от нас. Всички ние сме се срещали в живота с такива хора, хора с рози. Непривлекателни и забравени, не

приети и отхвърлени. Такива, към които съвсем не искаме да се приближим, които по-скоро искаме да избегнем. За тях няма място в сърцата ни, те са далеч в задната част на душите ни.

Не беше ли така и с Христос – Божия Син, дошъл на земята за да ни спаси? “Нямаше благообразие, нито приличие, та да Го гледаме, нито красота, та да Го желаем. Той бе презрян и отхвърлен от човешките, човек на скърби и навикнал на печал; и както човек, от когото хората отвръщат лице, презрян бе и за нищо Го не счехоме. Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счехоме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония. На Него дойде наказанието, докарващо нашия мир и с Неговите рани ние се изцелихме.” (Исаия 53:2-5)

Холис устрои на Джон проверка. Тест за измерване на дълбочината на неговия характер. Ако той беше се отвърнал от непривлекателната, щеше да изгуби любовта на живота си. Но ето, именно това е, което ние често правим – отхвърляме и отвръщаме, като по този начин сами се отказваме от Божиите благословения, скрити в човешките сърца.

Спрете. Помислете за тези хора, които никога не ви интересуват. Излезте от вашето топло и добре подредено жилище, излезте из града и дайте храна на бедния. Посетете стари хора, помогнете им с нещо в тяхната немощ. Посетете болни. Вгледайте се в непривлекателните и забравените. Нека това бъде вашата проверка. Помнете, че отхвърлените от света носят рози! □

Хората с рози

просто пълна, а много пълна. Стара, избледняла шапка скриваше тънките сиви коси. Горчиво разочарование изпълни сърцето ми. Изглежда, че се разделих надве. Така силно беше желанието ми да се обърна и да отида след тази девойка със зеленото сако, и в същото време толкова дълбока беше моята привързаност и благодарност към тази жена, че писмата ѝ ми даваха сила и ме поддържаха в най-трудното време на моя живот.

Тя стоеше там. Бледото ѝ пълно лице изглеждаше добро и искрено, сивите ѝ очи блестяха с топъл пламък. Не се поколебах. В ръцете си стисках малка синя книга, по която тя трябваше да ме познае.

“Аз съм лейтинант Джон Бленчърд, а Вие трябва да сте госпожица Мейнел? Така се радвам, че можахме най-после да се срещнем. Мога ли да Ви поканя на вечеря?”

На лицето на жената се появи усмивка. “Не зная какво искаш да

Бог съществува - откри и призна световноизвестният учен атеист Антъни Флу

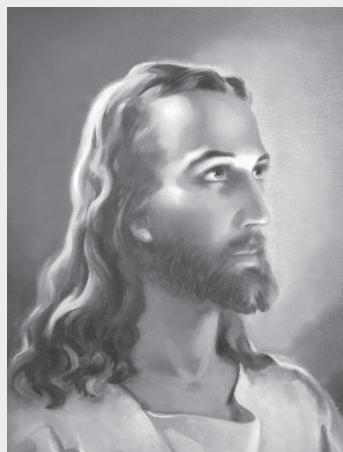
Абсолютен шок за научния свят предизвика изказване на известния професор по философия Антъни Флу.

Ученият, който в момента е над 80-годишен, дълги години е един от стълбовете на научния атеизъм. Въпреки това няколко от последните научни открития накараха великия защитник на секуларизма да промени мнението си. Флу заяви публично, че е сгрешил и че Вселената не може да е възникнала от само себе си – тя очевидно е създадена от някой много по-могъщ, отколкото можем да си представим.

По думите на Флу, доскоро той и други атеисти са били убедени, че първата жива материя е произлязла от мъртва материя. Според него обаче последните данни за структурата на молекулата на ДНК са неопровержимо доказателство за това, че тя не е могла да възникне от само себе си, а представлява нечия

разработка. Генетичният код и енциклопедичните обеми от информация, които съдържа в себе си молекулата, опровергават възможността за сляпо съвпадение.

Според Анатолий Акимов – директора на Международния институт по теоретична и приложна физика, през миналия век много учени физици са вярвали в Бог. Освен това до времето на Исак Нютон разделение между науката и религията не е съществувало, а с наука са се занимавали свещениците, защото те са били най-образованите хора. Самият Нютон е имал богословско образование и често е повтарял: „Законите на механиката аз извличам от законите на Бога”.

Най-влиятелната личност за всички времена - Исус Христос

Проф. Стивън Скиена и Чарлз Уард чрез количествен анализ са направили класация на повече от 5000 исторически личности и известни хора, от Елвис през Бетовен и Сталин до кралица Виктория. Като събрали милиони мнения за известни и неизвестни личности от историята, те са изчислили колко успешно идеите на всяка една личност са се разпространили в обществото с течение на времето. “Исус Христос е най-влиятелната личност на всички времена”, казва проф. Скиена. На второ място е Наполеон Бонапарт. Мохамед е на четвърто място.

Британски археолози се надяват, че са открили в Израел град, споменат в Евангелието

Археолози от Великобритания предполагат, че им се е удало да открият древния град Далмунат, за който се говори в Евангелието на Марк. Евангелистът го споменава в глава 8 (ст. 10), описвайки мястото, където Исус преплувал с лодка след чудното хранване на 4 хиляди души, пристигайки в „далмунатските предели“.

Градът е на повече от 2000 години. В хода на полските работи в Израел, на северозападното крайбрежие на Галилейското езеро, в долината Гиносар, учени от университета в Рединг открили останки от здания и керамики.

Фрагментите от керамични изделия, датиращи от втория век на нашата ера, свидетелстват за това, че населението на града не е страдало от бедност.

„Съгледаният съд и амфорите са намек за богатство“ – цитира *The Independent* мнението на ръководителя на работата Кен Дарка, което споделя в статия, публикувана в последния номер на списание *Quarterly*. Намерените от археолозите каменни кот-

ви карат да се мисли, че жителите на града са ползвали лодки и са се занимавали с риболовен поминък, което напомня описания от евангелиста Марк епизод, където е споменато и за лодки, и за риби.

Разкопаният град е разположен на 500 фута от друго древно селище Мигдал – мястото, където е родена Мария Магдалина – първата свидетелка за възкресението на Христос.

Както се отбелязва в информацията археолозите свързват открития град с друго откритие – широко известната в научните кръгове древна лодка, чиято възраст учените определят на повече от 2000 години. Лодката беше намерена в 1986 г. в бреговата линия на предполагаемия Далмунат. Сега предишната находка може да допълни новото откритие, въпреки че с пълна определеност не може да се потвърди, че намереният град действително е евангелският Далмунат – забеляза Кен Дарка в беседа с *Live Science*.

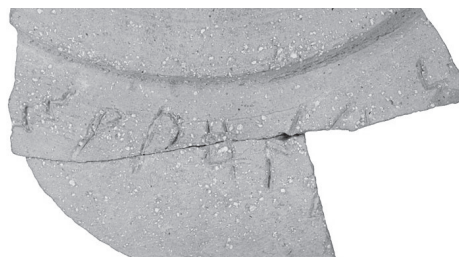
Намерен е най-древният надпис в Йерусалим

Йерусалим (inn) При разкопки южно от Йерусалимския храм хълм археолозите намериха върху глинено парче най-древният намерен досега азбучен надпис, който някога е бил откриван в святия град. Прото – ханаанските букви, от най-древната азбука, са били врязани под един глинен съд преди да е бил изпечен.

Благодарение на един анализ на глината, на формата на глинения съд и буквите изследователите от Еврейския университет установиха, че се касае за една находка от десетото столетие преди Христа.

Буквите, които са много подобни на еврейската древна азбука, могат наистина да се разчетат. Но комбинацията от буквите m, q, p, h, n (може би) l и n не довежда до никакъв смисъл. Вероятно не се касае до текст на симитски език. Глиненият съд би могъл да принадлежи на някой евусеец, т. е. на някой от ханаанците, които съгласно библейския разказ са живели преди цар Давид да завладее Йерусалим и да е живял в него.

Елиат Мазар, откривателката на глинено парче и други фрагменти от глинени съдове от същия период, обясни: „Находката в Йерусалим е уникална и поради това означава важно допълнение към ис-

торията на града.“ Досега намереният най-древен надпис на староеврейски е с 250 години по-млад и произхожда от времето на цар Езекия. Преди няколко години археологът Йозеф Гарфункел намери върху Тел Каефа, на 30 км от Йерусалим, едно глинено парче с надпис, който благодарение на овъглените маслинови костилки достатъчно точно можеше да бъде датирано към същия период. Текстът беше също нанесен върху глинено парче с букви от прото-ханаанската прастара азбука. Съдържа обаче разбираеми еврейски думи, като цар, роб и отмъщение. Тази находка важи като доказателство за едно „Давидово царство“ от другата страна на Йерусалим. Ела-тал под хълма Тел Каефа се счита като място, където младият Давид е убил Голиат с прашка. Находката на парчето със староеврейски надпис на един хълм сред крепостите на филистимците придава на библейския разказ голяма достоверност

О, вий, хора земни!

О, вий, хора земни,
какво не съм ви дал,
но все сте недоволни и неверни
откак съм ви създал!

Не спазвате вий Моите закони
и вършете нечестия вес ден,
и за последиците от ваште беззакония
вините после Мен.

Вий искате ту сняг,
ту дъжд, ту студенина,
ту искате пък хлад,
ту трябвало ви топлина.

А земята, макар и голяма,
нали е все пак е една;
и в тази човешка драма
как на всички да угодя?

Как да им дам все що им трябва
и на всички да угодя?
Как топлина и прохлада
в един миг да съвместя?

И колко малко са тез,
що казват на Бога Творца
едно просто „Благодаря Ти” днес
за земната красота!

За аромата на цветята,
за новия ден,
за билките и житата,
за всичко, що получават от Мен!

Ако ви е слънцето малко,
запалвам полилеи от звезди;
ако ви е много жарко,
изпращам вятър да ви разхлади.

Но всичко тук преминава,
на тази грешна земя;
никое съкровище не остава
в душата чувство на пълнота.

Само нищите по дух
ще влязат през небесната врата.
Поискай от Бог сега тук
да намериш Исуса Христа.

Той ще запълни напълно
пустотата в твойта душа;
и ще осъзнаеш безмълвно,
че всичко е в тоз свят суета.

„Какво още ти е нужно?” –
ти чуваш въпрос.
Да отговориш не ще ти е веч трудно:
„Нищо. Просто... Христос.”

*На времето безспирно колелото
година след година извървява
и мислим ний с тъга, че е жестоко
животът ни тъй бързо да минава.*

*Изнизват се неусетно дните земни
като зърна на дълга броевица,
потъват те във шеметните бездни
и ний угасваме като свещица.*

*Въреиме ний със злото и доброто
и мамим се с миражите суетни,
навива се с нас и колелото
от радости и скърби мимолетни.*

*Години нови срещаме ний много
с молитва и надежда във сърцата,
че мир и правда ще царят отново,
че обич братска ще залей земята.*

*Уви, напразно! Рухват ни мечтите
за нов живот, щастлив и изобилен,
омразата, отрова за душите,
пак господар остава си всесилен.*

*Напразно чакаме година нова
желаем я честита, плодородна;
в сърцата ни не стане ли обнова,
ще бъде тя безплодна, смъртоносна.*

*Че пиршества, веселия, забави,
желания, наздравци изпити -
това е празен шум, мечти измами
и само външен блясък на очите.*

*Години нови ние ще посрещнем,
години радостни, благословени
кога във пътя си Исуса срещнем
и стопли Той сърцата ни студени.*